

M O T Y L I M L O T E M

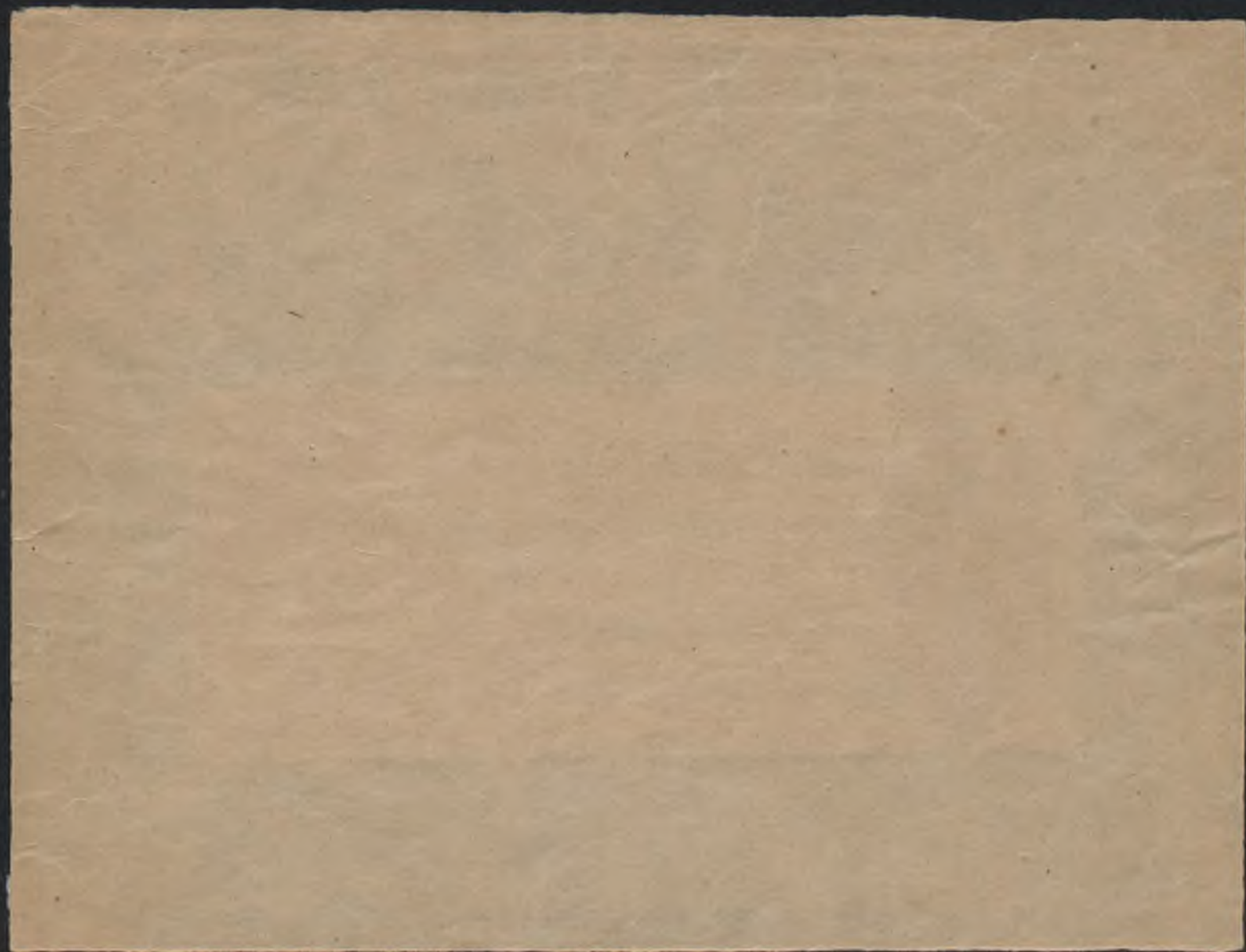
Bibeloty. Wspomnienia. Fraszki.

napisał

Bar Konekty

Maciej Szukiewicz.

53 314

Wiersz wstępny przed tekstem "Biślotós", "Qspomnień" i "Fraszek", które otrzymają/ó ile będą drukowane/ wspól-
ny tytuł: "lotylim lotem"

Przypatrzcie się jak fruwa nad żaką czy w sadzie
Paż Królowej lub zwykły Kapustniak Bielinek
I raz na płask brokaty swych skrzydełek kładzie
To znowu, gdy mu dłuższy dogadza spoczynek
Podszewką na wierzch składa i wznosi wysmagle
Podobny łodzi, kiedy z dżdżu obsusza żagle,
By nabrawszy powiewu w wydętą kobiele,
Znów móc wyruszyć w drogę, co się przed nią ściele.-
Kiedy minąwszy różę u ostu zawiśnie,
Nie pytajcie sprószonej tęczami istotki,
Czemu nieobliczalnie tak a tak kapryśnie
Raz po raz w inną stronę obraca swe lotki.
Nie pytajcie jej o to! Niech swobodnie lata
Póki jej nie omota nić babiego lata
Lub szron, nielitościwszy od okrutnej dzierzby,
Nie zmrozi jej, ukrytej pod listeczkim wierzby.
A jeśli przyjaźniejsze losy tak jej zdarzą,

Ze dość mając nizinnych, jak w tetry poleci
I jak one promienna purpurową żarzą
Piękniej od swych rówieśnic skrzydłami zaświeci,
Nie zazdroście jej tego! halny wiatr niebawem
Ujrzawszy błąkającą się nad Czarnym Stawem
Najopieszalszem z tchnień swych katwo ją dogoni
I pograży na zawsze w czarnej, zimnej toni

1.

Przypatrz^c się jak fruwa nad łąką czy w sadzie
Paź Królowej lub zwykły Kapustniak Bielinek
I raz napłask brokaty skrzydełek swych kładzie,
To znowu, gdy mu dłuższy dogadza spoczynek,
Podszewką na wierzch zwraca i wznosi wysmagle
Podobny łądzi, kiedy ~~przebiega~~ z dżdżu obsusza żagle,
Aby nabrawszy wiatru w wydęte kobiele
Móc znów puścić się w drogę, co się przed nią ściele.
Kiedy minąwszy różę u ostu zawiśnie
Nie pytajcie spró^sżonej tęczami istotki
Czemu nieobliczalnie tak i tak kapryśnie
Raz po raz kędyindziej obraca swe lotki.
Nie pytajcie jej o to! Niech swobodⁿa lata
Dopóki jej nie spęta nić babiego lata
Lub szron, nielitościwszy od okrutnej dzierzby,
nie zmrozi jej pod listkiem rozplakanej wierzby.
A jeśli przyjaźniejsze losy tak jej zdarzą,

Że dość mając nizinnych łąk w Tatry polecą
I jak one promienna przedwieczorną żarzą,
Piękniej niż jej rówieśne skrzydłami zażwieci,
Nie zazdroście jej tego: Halny wiatr niebawem
Ujrzawszy błakającą się nad Czarnym Stawem,
Najopieszalszem z tchnię^e swych bez trudu dogoni
I pogrzeże na zawsze w wiecznie zimnej toni.

W piśmie

Ze dość małym niemiłym jak w Tatry dojeżdżać
 I jak one promienne przedwieczorne są
 Tęskniąć nie tej równie atrakcyjnymi są
 Nie kształtów tej tego: Halny wierz niebawem
 Utrawny odzyskać się nad Czarnym Stawem,
 Najbardziej z techniki swych bez trudu bogoni
 I porządku na zawsze w wieczna zimnej toni.

Przypatrzcie się jak fruwa nad łąką czy w sadzie
Paź Królowej lub zwykły Kapustniak Bielinek
I raz napłask brokaty skrzydełek swych kładzie,
To znowu, gdy mu dłuższy dogadza słoczynek,
Podszewką na wierzch składa i wznosi wysmagle
Podobny łądzi kiedy z dżdżu obsusza żagle,
By nabrawszy powiewu w wydęte kobiele,
Znów móc w drogę wyruszyć, co się przed nią ściele.
Kiedy minąwszy różę u ostu zawisnie,
Nie pytajcie sprószonej tęczami istotki,
Czemu nieobliczalnie tak i tak kapryśnie
Raz po raz w inną stronę obraca swe lotki. M
Nie pytajcie jej o to! Niechaj sobie lata,
Dopóki jej nie spęta nic babiego lata
Lub szron, nieżłitośniejszy od okrutnej dierzby
Nie zmrozi jej, ukryżej pod listeczkien wierzby.
A jeśli przyjaźniejsze losy tak jej zdarzą,
Że dość mając nizinnych łąk w Tatry poleci
I jak one promienna purpurową żarzą
Piękniej niż jej rówieśne skrzydłami zażwieci,
Nie zazdrościm jej tego! halny wiatr niebawem
Ujrzawszy błakającą się bad Czarnym Stawem,
Najopieszalszym z tchnień swych bez trudu dogoni
I pogrąży na zawsze w wiecznie zimnej toni.

Nie żądaj, Czytelniku, nazbyt górnych lotów
Kiedy wpadnie Ci w rękę garść tych bibelotów
Lecz przyznaj razem ze mną, że i w kupie śmieci
Tu i ówdzie prawdziwa perełka zaświeci,
A jeżeli z nich która naprawdę Cię zności
Podnieś ją i zachowaj w skarbcu Twej pamięci.

57. Biblot

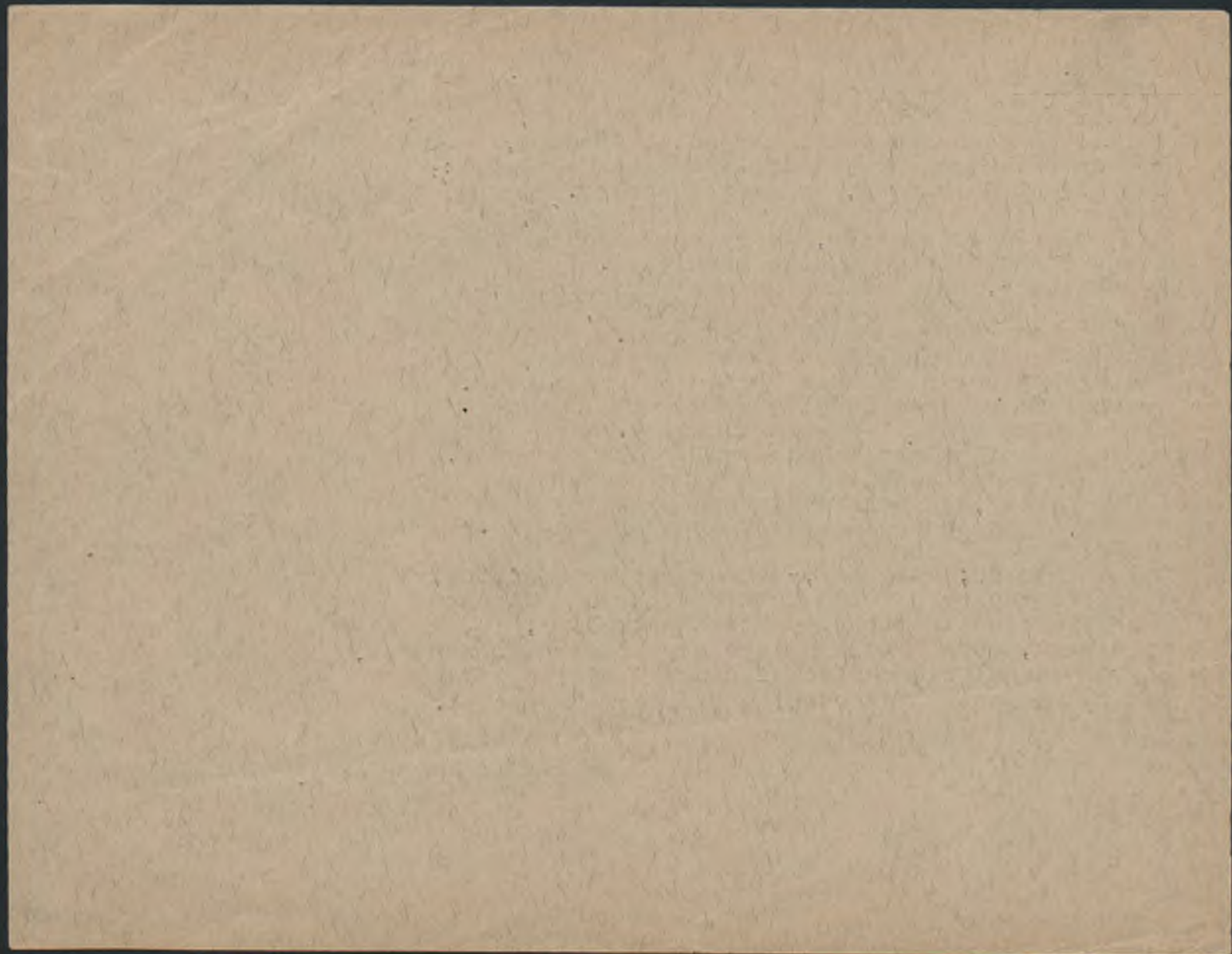
The first part of the report, which was
 prepared by the committee, is a
 general statement of the facts and
 circumstances of the case, and
 a statement of the results of the
 investigation. The second part
 contains the recommendations of the
 committee, and the third part
 contains the conclusions of the
 committee.

Bibelot.

" Często dzieło wyrasta ponad głowę twórcy",
 Półzartem mawiał do nas przyjaciel Tyburcy,
 Poczem rzecz swą prowadził tonem " ex cathedra":
 Don Miguel Cervantes, rodem z Saavedra. "
 Zaczynając i kończąc swego "Don Quijote'a",
 Był świecie przekonany, że rycerska cnota
 I grandezza są sednem jego opowieści.
 Tymczasem -,jak wynika z jej wesołej trąści,-
 Pomimo swojej chęci i najlepszej woli,
 Ujął tylko rycerzom błędnym aureoli.
 I choć zgoła innego skutku się spodziewał,
 Nad grobem średniowiecza "requiem" zaśpiewał.
 Podobnież wręcz odmienna przyświecała wiara
 Sławnemu autorowi " Wesela Figara ".
 Przecież ani na chwilę nie myślał Beaumarchais,
 Że przez niego zachwieją się trony monarsze
 I dwie głowy, pod sprawnym nożem gilotyny
 Spadną, by koron szukać wśród krwawej trociny.

Dotąd Tyburcy; mnie zaś,- choć przekorny jestem,-
 Nie spieszo było wcale zgłaszać się z protestem
 Lub Tyburcego tezę chcieć stawiać inaczej,
 Zwłaszcza, gdym Wyspiańskiego ujrzał wśród słuchaczy,
 Który zdawał się myśleć i długo i wiele
 Jak różne jest w teatrze i w książce " Wesele".

Maciej Szukiewicz.

7

E P I T A P H I U M .

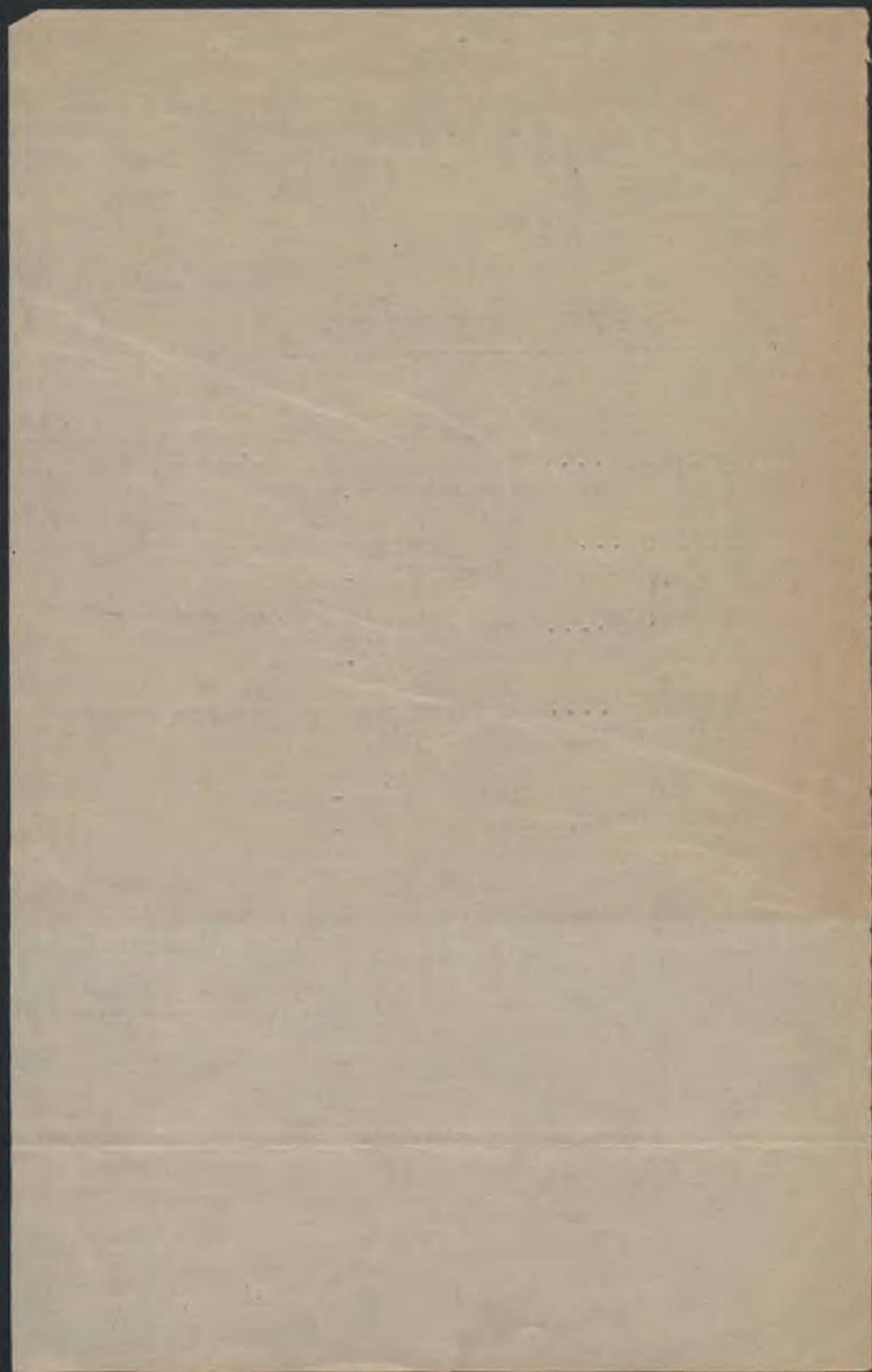
Kwiecień.... wiązka bzu lub róż
I po cudnej wiosnie już.

Lipiec ... kilka pięknych burz
I po skwarnym lecie już.

Wrzesień.... łany żętych zbóż
Jesień ngłą zasnuła już.

Grudzień.... wszystko wszereż i wzdłuż
Biały całun pokrył już.

Na ten całun głowę złóż -
Życie było, przeszło już.

A jeśli przyjdzie ci tak jak ja,

nie smodzi ci pod listkiem rozpiękaną wierzby.

Iub szron, nieścisławczy od szumnej dąbary,

Dopóki ci nie upała nieścisłego jafa

nie pytasz ci o to, lecz swobodnie jafa

raz po raz kedyndziej obraca swe lotki.

Gazem nieodfioznie tak i tak kapyńnie

nie pytasz ci sprężonym, teozami lotki

liedy minęły rose u oszu zawiesznie

Możesz pisać ci w drodze, co nie przed nią sciele.

Abi nadzwany wiatru w wyjęcie kobile

Podobny łobal, kiedy ~~zawiesznie~~ biału obauna kagle,

Podzwęka na wietrzei szronu i wznosi wywagie

To znów, gdy mi dżaszny bogadaa apozynek,

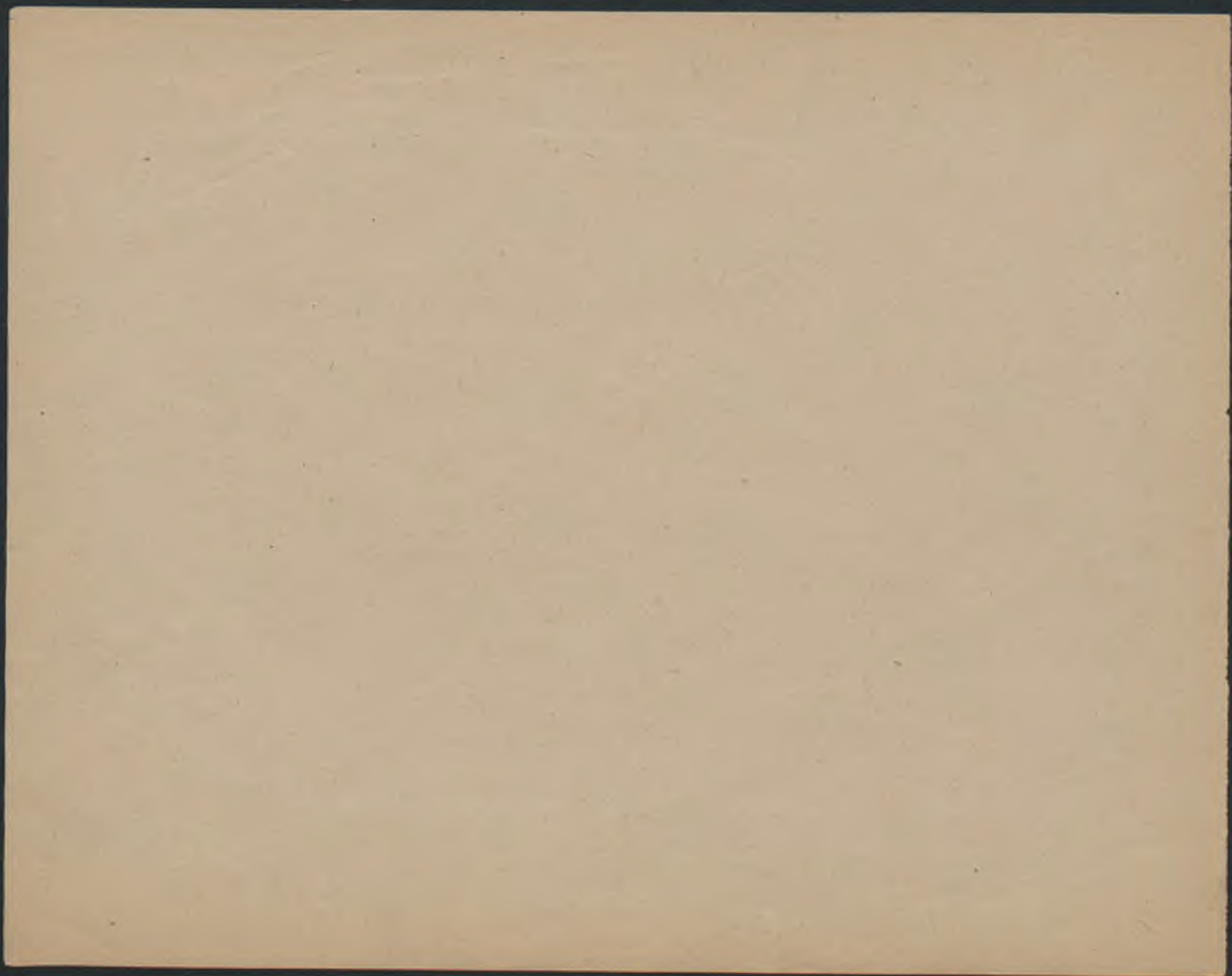
I raz napisak prokazy skrzydelek, swych kładale,

Przypatrzyć się jak trawa nad jafę czy w szanie

Przyjęcie

"Z prochu powstałeś i w proch się obrócisz"-
Kłamstwo! to bytu inny kształt jedynie,
A przeto, serce, łzy i rozpacz ucisz
Boś nieśmiertelne w każdym dobrym czynie.

9

Mętów nie tknęły moje usta,
Nie roztrwonilem uczuć marnie,
A jednak los mi dał męczarnie
Katowanego wciąż Prokrusta.

Można się z wszystkim zróść powoli,
Potęga ducha wszystko zmoże,
Cóż, kiedy nożem będą noże
I ból najmędrszy głupio boli.

I do not know any other
of the kind, but I have
seen many of them in
the mountains of the
west, and I have
heard of them in
the mountains of the
east.

10000000

Wszystkie rzeki idą w morze,
Jednak morze nie wylewa;
Żalem ludzka pierś nabrzmiewa,
Lecz rozpęknąć się nie może.

Z mórz wód nadmiar słońce spije,
Nowa kędyś tryśnie rzeka;
Lecz żalu z piersi człowieka
Nie schłoną usta niczyje.....

Wszystkie rzeki idą w morze,

lecz morze nie wylewa;

każda rzeczka chce przepłynąć,

lecz przepłynąć nie może.

Z mórz wód nadmiar słonec spija,

nowsza kędyś trysnie rzeka;

lecz zainicjuje się z powrotem

nie schłonie woda nigdy.....

Zasiałem lilje bieluchne, a oto
Idący mimo wdeptali je w błoto.

Ponsowem róże wyhodował potem,
Idący mimo zrównali je z błotem.

Dziś, gdy mój ogród chwastami zarosły,
Bardzo go sobie wychwalają osły.

Zastawiam liście piękne, a oto
 Idący mimo wdeptali je w błoto.
 Ponożem może wyhodował potem,
 Idący mimo zrównali je z błotem.
 Dacie, gdy wód ogień chwastami zarosły,
 Barzko co sobie wychwalał ją osy.

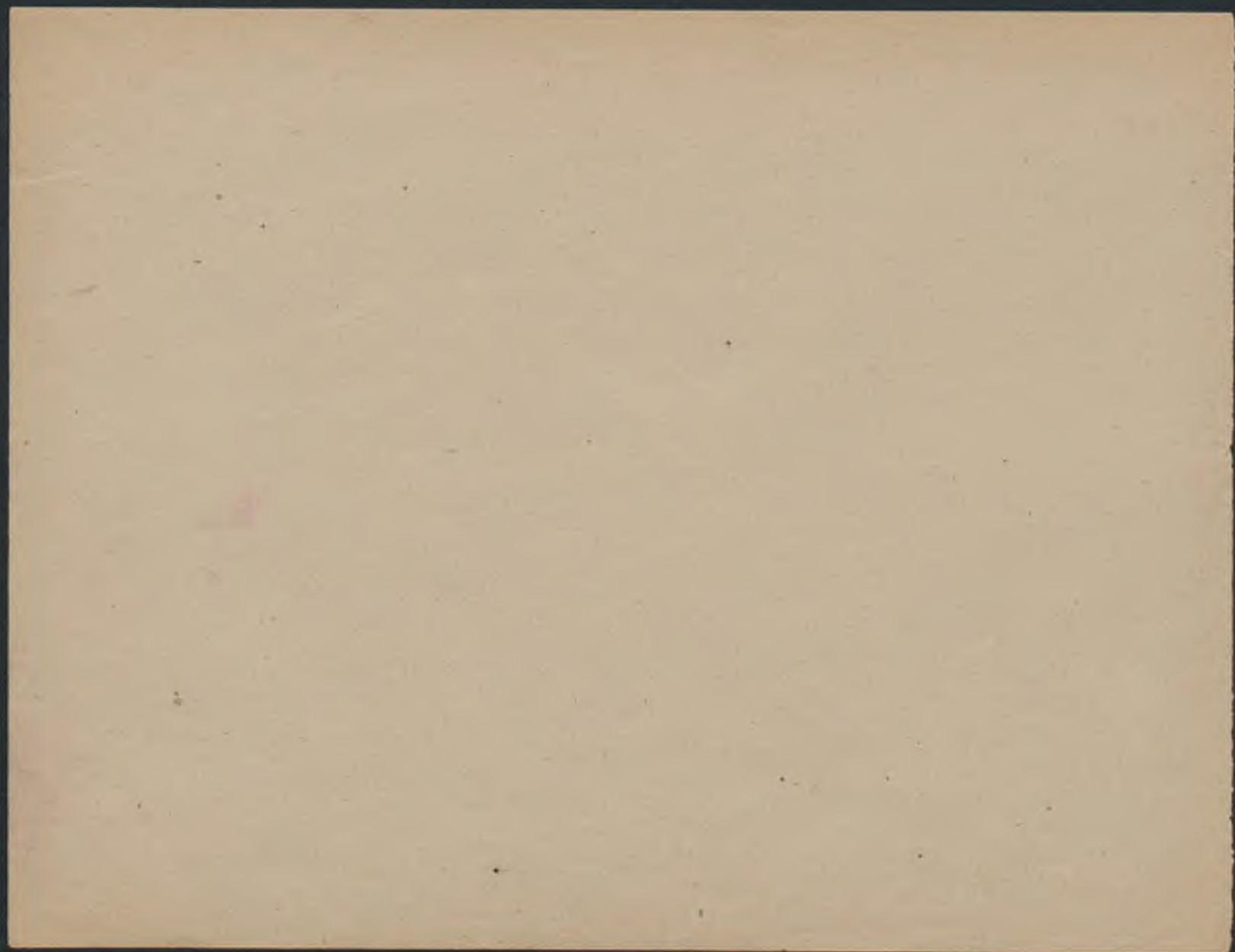

"Puszczaj chleb twój po wodzie, wróci-ć się za czasem".

Oto jedyne mądre słowo Salomona.

Wszyscy bawimy tutaj przelotnym popasem.

Wiec gdvś syt, daj kes temu, który z głodu kona.

Mysli.

"Kochaj bliźniego swego jak siebie samego....."

A jakiż nakaz ludziom dałeś ty, Jehowo?

"Ząb za ząb i krew za krew"-i oto dlaczego

Nie twój jest ~~pan~~ światła lecz wcielone S Ł O W O .

.....

.....

.....

.....

Bibelot.

Przed grobu progiem

"Pojednał się" z Bogiem....

- Bodaj to z Tym,co stworzył świat,

Być za pan brat.

Przed grobem

"Pojechał się" z Bogiem....

- Bodał to z Tym, co stworzył świat,

Być na pan brat.

"Na podobieństwo własne stworzył Bóg człowieka".
Jeśli to analogia, to bardzo daleka,
Jeżeli nie, to z wielkich blasfemij największa;
Człowiek gdzie i czem może nicą swą upiększa.

The following is a list of the
names of the persons who
were present at the
meeting held on the
10th day of the month
of the year 1900.

Z tajemnic nocy.

Z poza świerków wyjrzał księżyc młody
 I błękitnym sierpem na toń pada;
 Na kamieniu wystającym z wody
 Zadumana usiadła Najada.

Raz po raz, ot tak, od niechcienia
 Sięga rączką w głąb aż na dno strużki
 I w brylanty jej chłód rozplówienia
 Lub perłami sieje przez paluszki.

To do Menad podobnej, to płaczek,
 Nie podgląda jej nikt przy robocie
 Ani mdły świętojański robaczek
 Ani lśniących na niebie gwiazd krocie.

Jeden tylko poeta liryczny
 Kradnąc skarb jej klejnotów pod ręki
 W ciszy składa z nich sonet prześliczny
 Albo strofki swawolnej piosenki.

Maciej Szukiewicz.

1870

Dear Mother
I received your letter of the 10th and was
glad to hear from you. I am well and
hope these few lines will find you the same.

I have not much news to write at present.
The weather here is very warm now.
I shall be glad to hear from you again.

Write soon and let me hear from you.
I shall be glad to hear from you again.
I shall be glad to hear from you again.

I shall be glad to hear from you again.
I shall be glad to hear from you again.
I shall be glad to hear from you again.

Yours affectionately,
John Smith

"Jenseits von Gut und Böse"

Nie ma uśmiechów ni łez,
Ni lśnienie słonecznych ni nocy,
Jeno żelaznej majestat mocy,
Mocy, co wszemu naznacza kres
Jenseits von Gut und Böse".

"Zweite von der 1881"

Wie in Kommission zu sein,

in diesen Zusammenhang zu sein,

von diesem Zusammenhang zu sein,

von diesem Zusammenhang zu sein,

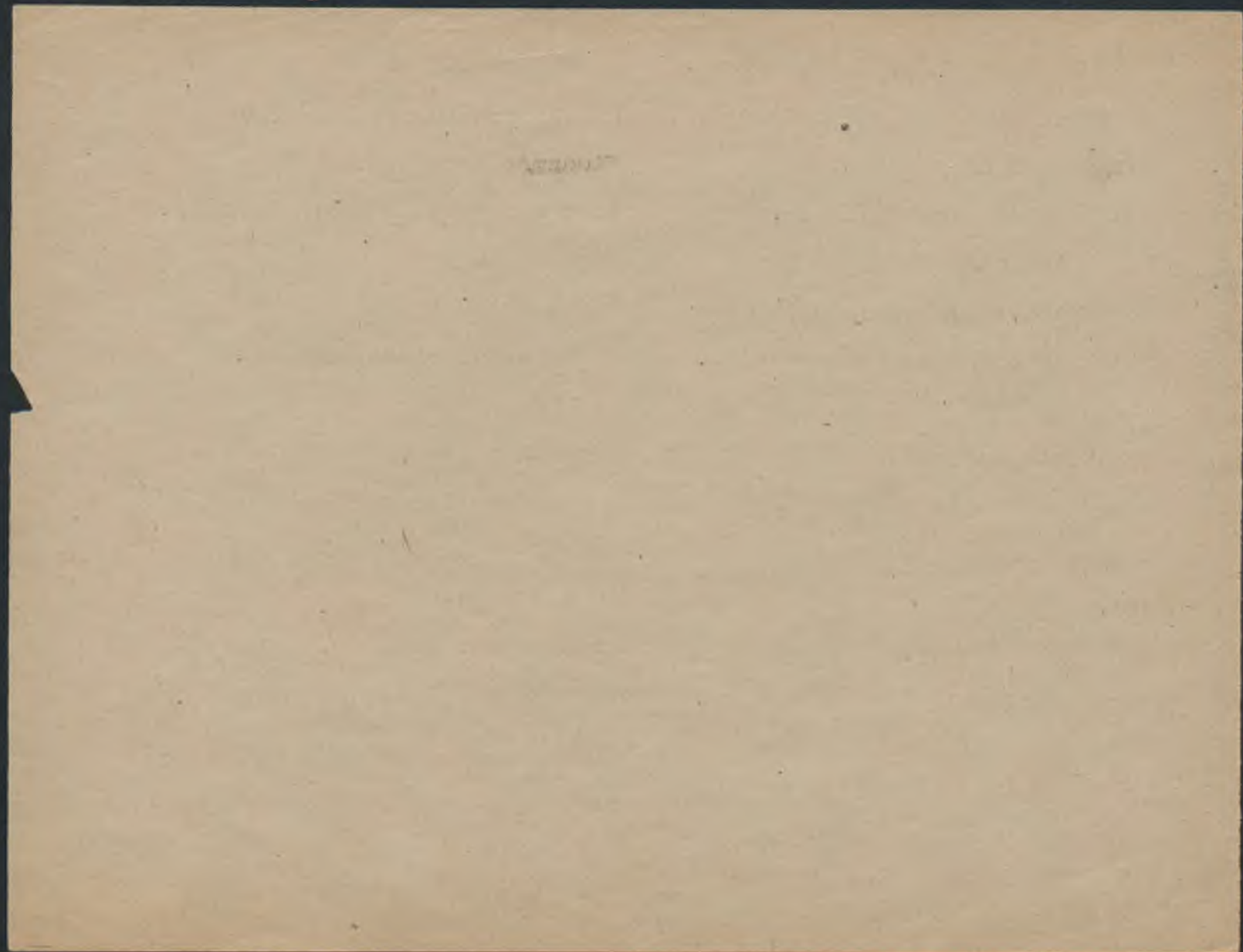
"Zweite von der 1881"

Ja jestem tu
 Kulczką z bzu
 W olbrzymim elektroskopie.
 Po co ten chód
 To wstecz, to wprzód,
 Nikt nie wie i ja nie wytropię.

Przeklęty mus
 Z minusa w plus (plus)
 W podskokach biec wciąż jak goniec.
 Hej, wątła nić!
 Przestań się wić,
 Udręce tej zrób już raz koniec.

Skoroś nie tchórz
~~Wiedź~~ że kres tuż,
 Więc śmiesznyś w swym pochopie.
 Dopókiś tu
 Tańcz kulką z bzu
 W olbrzymim elektroskopie.

A jeśliś z tych,
 Co klną od lich
 Gdy pustą ujrzą pulę,
 Sięgnij w nią sam
 A znajdziesz tam
 Cięższą niż z rdzenia bzu kulę.

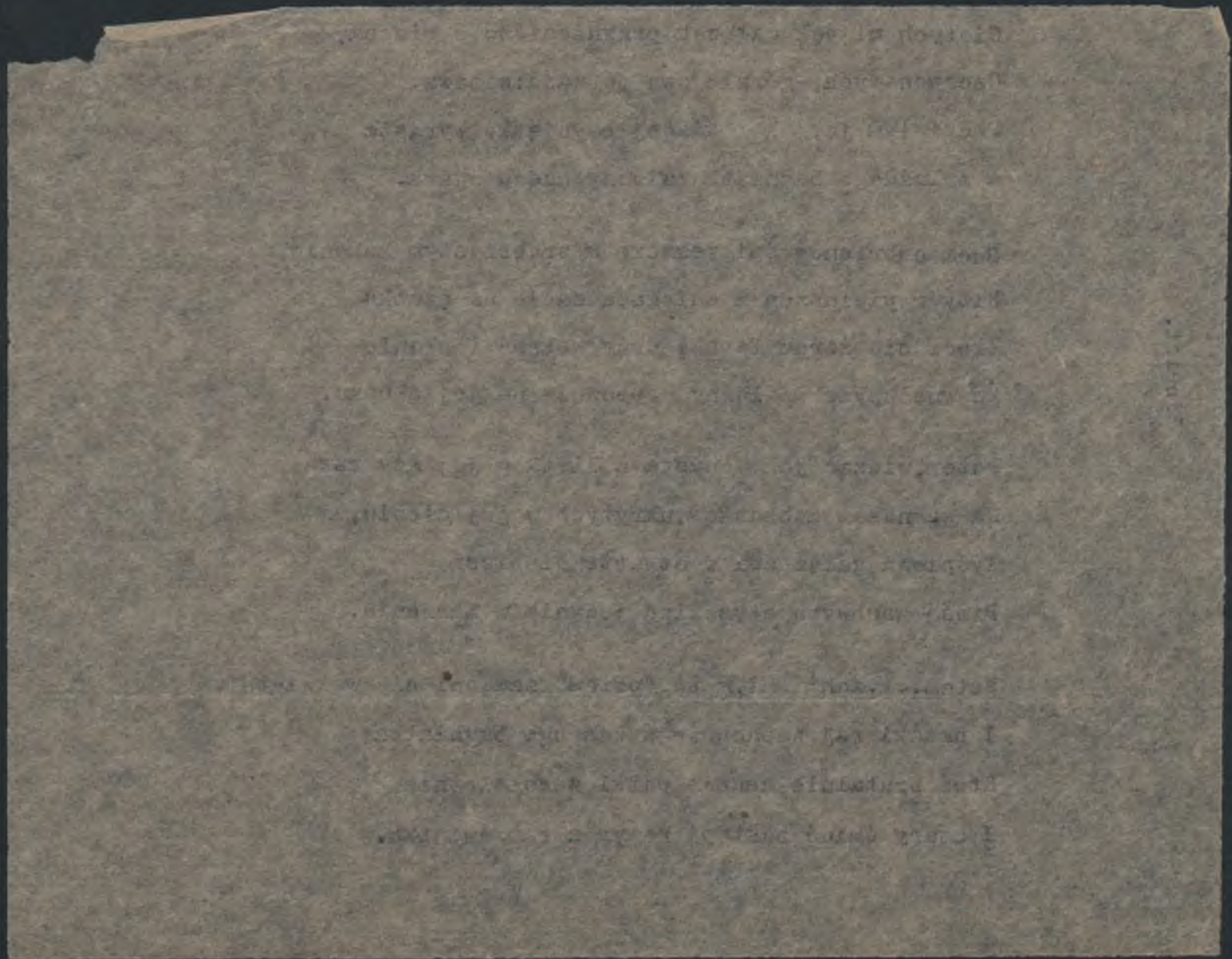

Ciętych mi pęk gałązek przyniesiono z miasta,
Czerwonawych, -górale zwa ją maść: eisawa.
Podziwiam je, jak z każdej bagniatko wyrasta
A z każdego bagniatka wiosny cudna zjawa.

Snem embrionów spi jeszcze w srebrzystym kokenie
Niby w pieluszcze z śniegu, a zaśię na czubku
Złoci się żarem lata i drży wskroś i pienie,
Że wnet pyłek zalażny specznia na jej szupku.

Poten, widząc jak czysta z liśtkow jej mży rosa
Na sannasaw kochankow, ukrytych w jej cieniu,
Wyśpiewa gałązkami w otwarte niebiosa
Pieśń zachwytu słyszalną jedynie w nazzeniu.

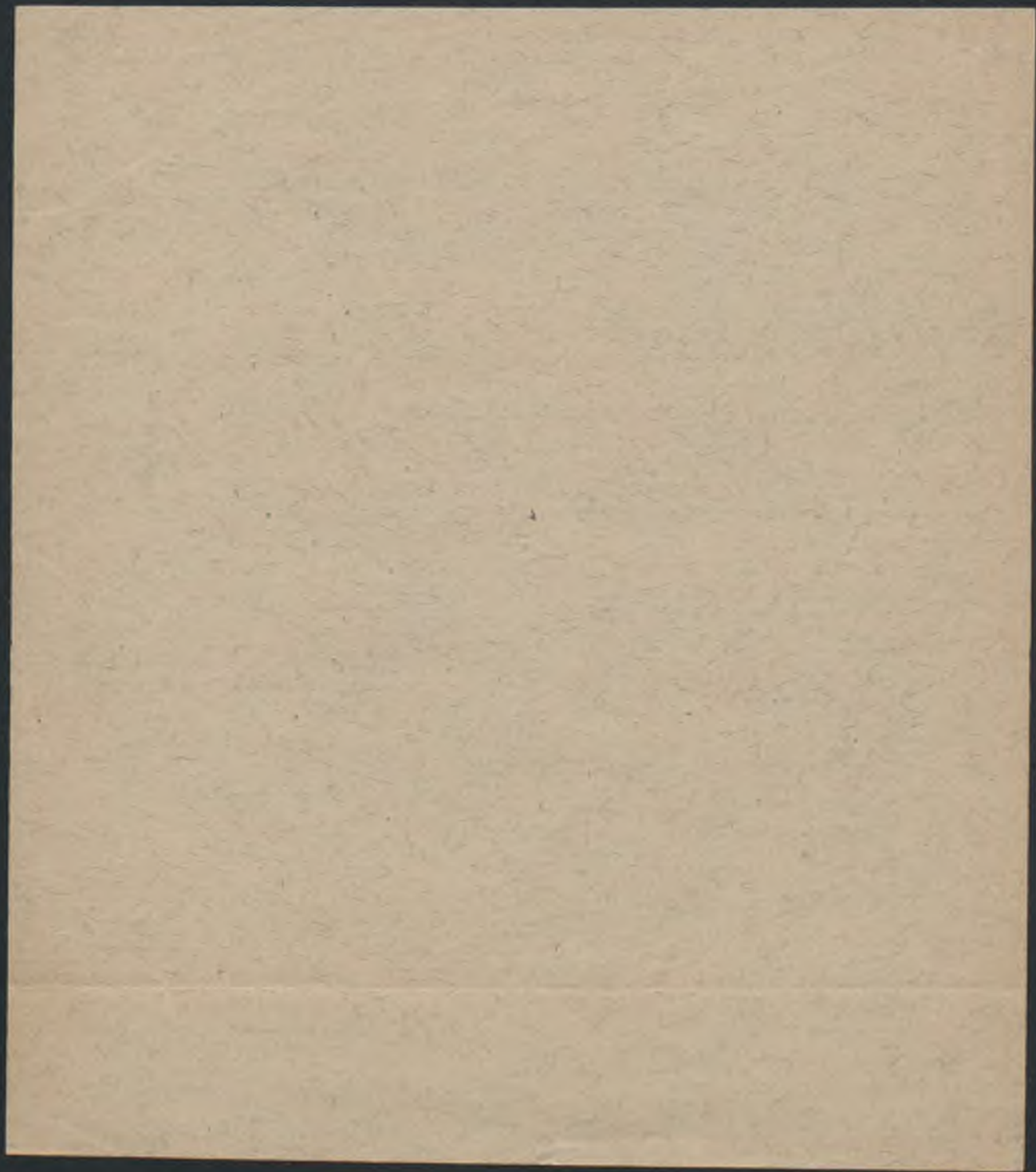
Poten... ach! ni, w to "poten" zemieni się w kwietnie
I słodki raj zapachnie z każdego bagniatka,
Ktoś brutalnie usunie witki weszłoletnie
I stary śmieć zastąpi nowym u ram ówiątku.

BIBLIOT.

Pezeń zadumy idąc przez cmentarz rozległy,
 Mijam groby z marmurów, piaskowca lub cegły,
 Tu jakaś biedna matka sześciolatniej Zosi
 Przechodnia o zdrowaśkę za jej duszę prosi,
 Tam pomnik sobie stawiając ktoś znaczny i dumny
 Posłużył się symbolem strzaskanej kolumny,
 Owdzie zaś dwóch atlantów pod ciężarem gnę się
 I śmiesznie małą trumne na swych barkach niesie;
 A widok ten każdego nieledwó przymusza
 Wspomnieć parturiunt montes? "Przemian" Owidiusza,
 Trochę dalej obelisk strzela w niebo igłą,
 Obok, na skos przybite, samolotu śmigła,
 Słowem, jakkolwiek ziemia wszystkich z sobą brata,
 Sporo się tu przekradko różni z żywych świata,
 Za wzrokiem i myśl moja, raz turystam zboczy,
 Aż nagle na kwaterze ubogich coś zoczy,
 Co ją do głębi wzrusza i niemal rozmarza:
 Ależ to najpiękniejszy nagrobek cmentarza,
 Z najpiękniejszą napisem! Naświecanej mogile
 Zbite na krzyż dwa skłupy, a właściwie dyle,
 Na nich deska, nadesce napis nieco krzywy,
 Góra: "Gnufry Trzaska", dołem: "człek uczciwy!,"
 Nikt tu fachu zmarłego i lat nie wymieni,
 Nikt nie prosi zdrowaśki, niż sebrze westchnienia
 Lecz stwierdza, że nieboszczyk z cudzego nie płużył
 I na miano uczciwego rzetelnie zasłużył.
 Iluż z tych, których zwłoki spoczęły tu w grobie
 Miałoby peżne prawo tak napisać sobie?

21
W ogrodzie mym wśród zielsk i traw
Zbutwiała pełza woń-
Strącony dżdżem padł liść ^{na} staw
I gdzieś zapada w toń.

W ogrodzie mym wśród zziębłych drzew
Mgła siwa, siwa szadz,-
Z jarzębin kapie żywa krew
I leci z wichrem łkać.

W ogrodzie mym najbielsza z brzóz
Po liściu traci liść,-
Dom mi się cały wali w gruz
A nie mam dokąd iść.

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1870

Pomalowana minią,,kształt swój skradłszy rzepie,
Boja, pławem też zwana, na fali się siepie.

Ledwo gdzieś żagiel błysnie na modrej przeźroczy,
Ona zaraz na niego dąsa się i beczy.

Wystarczy, że w błękity poderwie się mewa,
Już ją korci ten poryw, już ją krew zalewa.

Samotna gwiazda wszędzie i odleśni w toni,
Ona już nienawiścią ślepą pała do niej.

Niechne słońce nad topiel wychynie jaskrawo,
Ona zaraz: "S tobie skąd do tego prawo?".

W łunach gromów pękają światła firmamenty
By nowe formy życia wynieść nad odmęty,

Ona, do dna przykuta, twarzą swą pyzata
Jak na lichą komedję drwiąco patrzy na te.

Umocnionej łańcuchem, powleczonej minią
Cóż jej wichry i burze, coż gromy uczynią.

Może się niebo walić, ład rwać, szaleć wrzysko,
Ona pływa u pluje na wszystkich i wszystkie.

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

10700

Bibelot.

Gdy w noc bezsenną rozważam w sobie

Na czym mi zeszła doba po dobie,

Zewsząd mych uszu dobiega szept:

"Es irrt der Mensch so lang er lebt".

Swiat plugawymi brodzi odmetry

I duch człowieka rozpaczą zjęty

Wciąż słyszy poprzez krwi bluzg i chłept:

"Es irrt der Mensch so lang er lebt".

Jakto? więc nie ma na to sposobu?

Owszem ós strzaskać, kręgosłup globu,

A z nim rojący się ludźmi chrzept.....

"Es irrt der Mensch so lang er lebt".

Gdy w noc bezsenną rozważam w sobie
 Na czym mi zależy dokoła po dobie,
 Zważam wyci namu dobiega zasępt:
 "Es irrt der Mensch so lang er lebet".

Świat pływającym przedzi obmasy
 I duch człowieka rozpacza zjęty
 Wołają się w poprzek krwi bluzę i chępt:
 "Es irrt der Mensch so lang er lebet".

Jaktoż więc nie ma na to sposobu?
 Oczem os straszak, krogoszu kłobu,
 A z nim rojęcie nie ludźmi chępt.....
 "Es irrt der Mensch so lang er lebet".

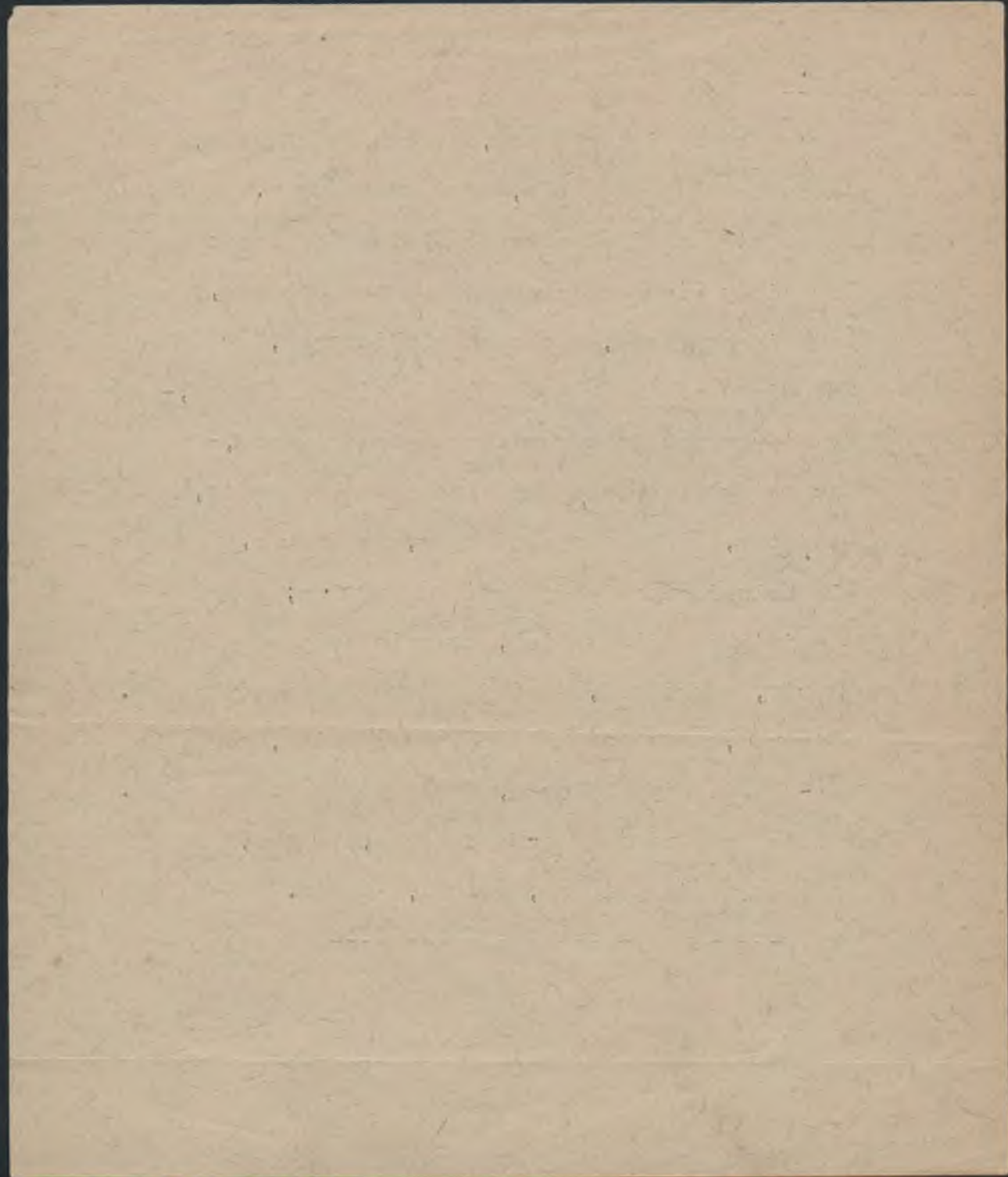

Wysilił się Maeterlinck w studium dosyć sporem,
Ażeby śmierć nie była dla ludzi upiorem,
Spędzającym sen z powiek.-Studium to nielada,
Za które już niejeden powiedział mu : Merci !
Szkoda tylko, że autor gada wciąż i gada
A lęk lękiem zostaje.-Lecz jest na to rada,
Którą każdy z nas może czerpać z pism Zenona:
"Dopóki my jesteśmy, póty nie ma śmierci,
"A gdy śmierć jest, nas nie ma" - i sprawa skończona.

Wykazał się Katerinok w stadium doświadczenia,
 ,mając zamiar nie być dla ludzi oporem,
 ,abym nie był od nich - Studium to nielada,
 : to jest : umiarkowanie najłatwiej jest :
 Szkoła tylko, że autor bada więcej i bada
 ,aby nie było niczego - lecz jest na to rada,
 : która każdy z nas może odczytać z piśm świętych:
 "Dobry jest człowiek, który nie ma dumać,
 "A gdy śmierć jest, nas nie ma" - i sprawa skończona.

Wbrew sławie i pochwałom, doszłym moich uszu,
Zawiodłem się na Tobie, Marku Aureliuszu.
Na codzien szedłeś wiernie śladem Epikteta:
Czy kiedy **Gie** zdradzała własna twa kobieta,
Żona i cesarzowa, z chamem gladiatorem?
Czy kiedy się zmagales z twoim ciałem chorem? -
By pierwszemu lepszem dostać legioniście, -
Czy kiedy złą wiadomość otrzymałeś w liście?
Obojetny, czy łożę twe miękkie, czy twarde,
Dla bólu i cierpienia żywiłeś pogardę;
A największą dla takich, co wciąż się niebiosom
Skarżą, że prędzej, później śmierć zetnie ich kosą.
A jednak, każdą księgę twego pamiętnika,
Ba! - każdą niemal kartę, strach śmierci przenika.
Gdzież **aequanimitas** ? - mała rzecz, a wstyd,
Że cały twój stoicyzm, Cesarzu, to mit.

1.

Złorzeczając papieżowi, że mu pęta skrzydła
 I każe nienawistne tworzyć malowidła
 Zamiast wysłać go z ludźmi w kararyjskie góry,
 Kędy przed jego dżutem senne drżą marmury
 I dyszą nienawiścią, że odciosu gwałtem
 W kształt obleka, co wieki spało w nich ~~w~~ kształtem-
 Złorzeczając papieżowi zamknął się w kaplicy
 Z kielnią, wapnem, fałbami i ogarkiem świecy.

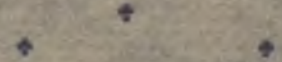
Wszystkie inne swe prace rzuciwszy odłogiem
 W mrocznej kaplicy zamknął się sam na sam z Bogiem
 I nie krzyżem w niej leżał, nie prosił, nie błagał
 Lecz się jak równy z równym mocował i zmagał,
 Aż Go w końcu zniewolił i Ducha zmógł duchem
 Każąc Mu przez przestwory wirowym mknąć ruchem
 I wichrowymi dłońmi wzniesionymi w górę
 Chaos ładuć w mgławice, mgły zagęszczać w chmurę

Bibelot.

Chociaż w mgławicę, gdy zapadł w ciemność
 I wicherowymi dźwiękami wzniesionymi w górę
 Każę mi przez przesławy wiewy młodym ruchem
 Aż go w końcu znieśli i Ducha zmógł duchem
 Ieś się tak równy z równym mocował i smagał
 I nie krzyłem w niej jaśniej, nie prosił, nie błagał
 W mrocznej kapticy zamknął się sam ze sam z Bogiem
 Wszyskie inne swe prace rzucałszy obojętnie
 Z kielnia, wapnem, tępami i ogarkiem święty.
 Zioreszko papieżowi zamknął się w kapticy
 W kształt oboka, co wieki spado w nich kształtem-
 I dąsą nienawidzić, że odiosa gwiazdem
 Kiedy przed tego dźwiękiem senne drgał martwicy
 Zamieszł wyśiadł go z ludźmi w kararyjskie góry.
 I kase nienawidnie tworzyć melowidła
 Zioreszko papieżowi, że mu beta strzydła

I zamem okrętnym lotem ze stron obu
 Tożby obie kuliatyś olorzynięgo głodu.
 A gdy proch tego głodu wyda kwiat szawieka
 Jednym pałac dotknęciem mianowały go z lanki
 Dożył żyła tonną w Adams i z tego gołania
 Wywiśń nieprzełiczone ludzi pokolenia.
 Na ten widok aniołów rzesza miljonowa
 Zapiała: "Dokończono są tedy niebios".

W cztery ślicznie potem, w tej samej kaplicy
 Stał przybył z Łoknoy młodzieńca diabolicz.
 Po ścianach i sklepieniu wodną trwożnym warokiem
 Łorzył się przed szpady w nielozach wyrzkiem,
 Że temu to przypadnie w ożdywał kwiecie
 Myśi Michała Anioła, cozęst w Sylwetynie
 W atokrod kruchawym niż frecki kończył mierzajnie,
 Ale nie ukazywał Boga Ojca w chwale
 Leż trąd tego i moży niepozwytał taje,

Co z podniesionej ręki różnymi kolorami
Ciepłem, światłem i życiem płyną na przestwory
I wiążą się ze sobą cząstki posłusznymi
W żywioł ognia i wody, powietrza i ziemi.
I oto dzięki Tobie, natchniony poeto,
Ten w ubogim habicie blady Povereto,
I sześćskrzydły Chrystus, ślący mu stygmaty,
I ta, koron nie pilna wśród liliowej kniei
Pełna ekstazy postać świętej Salomei,
Te wody i ten ogień, uwięzion w szkle zimnym
Nigdy nie ustającym choć bezbrzmiennym hymnem
Będą po wieczne czasy wielbić Boga w niebie
A Polska czcić swój geniusz, co się wcielił w Ciebie.

Co z podnieśniętej ręki różnymi kolorami
 Ciepłym światłem i żywym piwem na przestwoży
 I wieść się ze sobą cząstki posuszonymi
 W żywioł ognia i wody, powietrza i ziemi.
 I oto dątki Tobie, naschniony poście,
 Ten w ubogim habicie biały Reverese,
 I sześciokrzywy Chrystus, ślacy na stygnący,
 I ta, koron nie piła wśród lilijowej kniei
 Feina eklaty postać świętej Salomei,
 Te wody, i ten ogień, wzięcion w naskie zimnym
 Nigdy nie ustajęcy chod bezprzemiennym żywym
 Będą po wieczne czasy wielość Boga w niebie
 A Polska cześć swój geniusz, co się wcielił w Ciebie.

Quieta non movere....Zasada wygodna,
Lecz wiedzą ci,co jutra szczęśliwszego pragną,
Że póki strumień płynie,póty pachnie do dna
A cuchnie,gdy w zastale rozleje się bagno.

Quieta non ,overe....Daremnie żerzucha
Smaragdowe listeczki na rzępi rozkłada;
Kto ma oczy otwarte i baczniejsię wsłucha,
Tego dobiegnie z głębi groźny pomruk:biada....

Biada wam,usypiacze sumień i dusz dławce!
Piękna wasza łacina to frazes i śmiecie.
Już odmet,Betsaidzkiej podobny sadzawce
Drgnął wskroś,lecz miast uzdrowić,wnet wszystkich wkrąg zmiecie.

Obłudniku! głos dalej,że bagno śpi cicho,
Choć wokół huraganu czuć już atmosferę.
Ty po przyczajone sięgaj na dno licha
I wywłócz je na światło.Quieta movere!

[The text on this page is extremely faint and illegible. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a letter or a report, but the specific content cannot be discerned.]

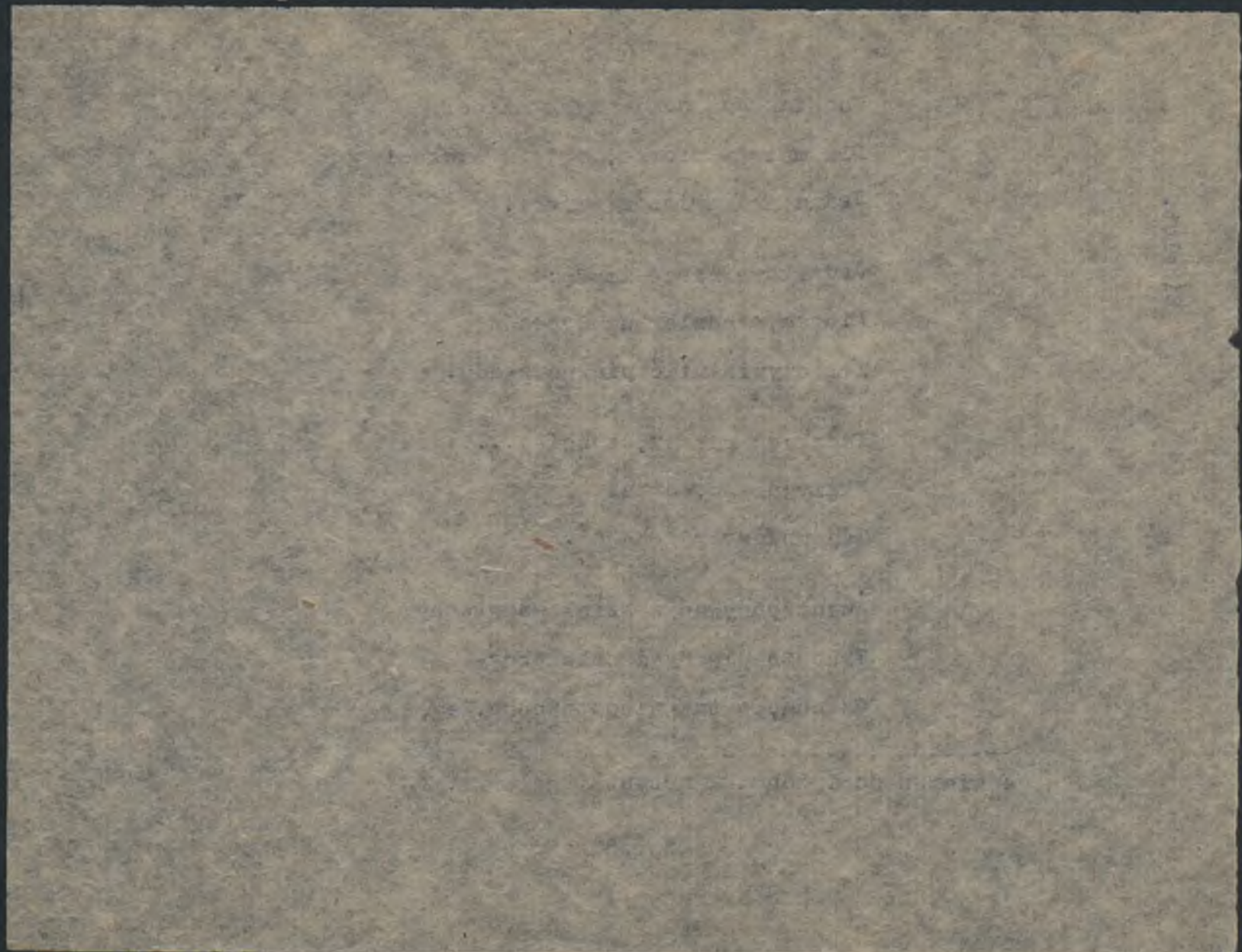
Chociaż Lux odmiennych dzieci
Dla mnie w piórze, Tobie w szczeci
Jednakowa gwiazda świeci.

Jednakowe nasze trudy:
Piórem, pendalem na wypraódy
Zrzeczywistniać piękne study.

Ludzkiej rzeczy, czpócioj....zgrai
Ukazywać to, co tai
Tajemniczy rabeł Hui.

Świat porywać w szlak podniebny
Trud to piękny i chwalebny-
Szkoła, że tak niepotrzebny. +/

+ wiersz do imionika artystki malarki.

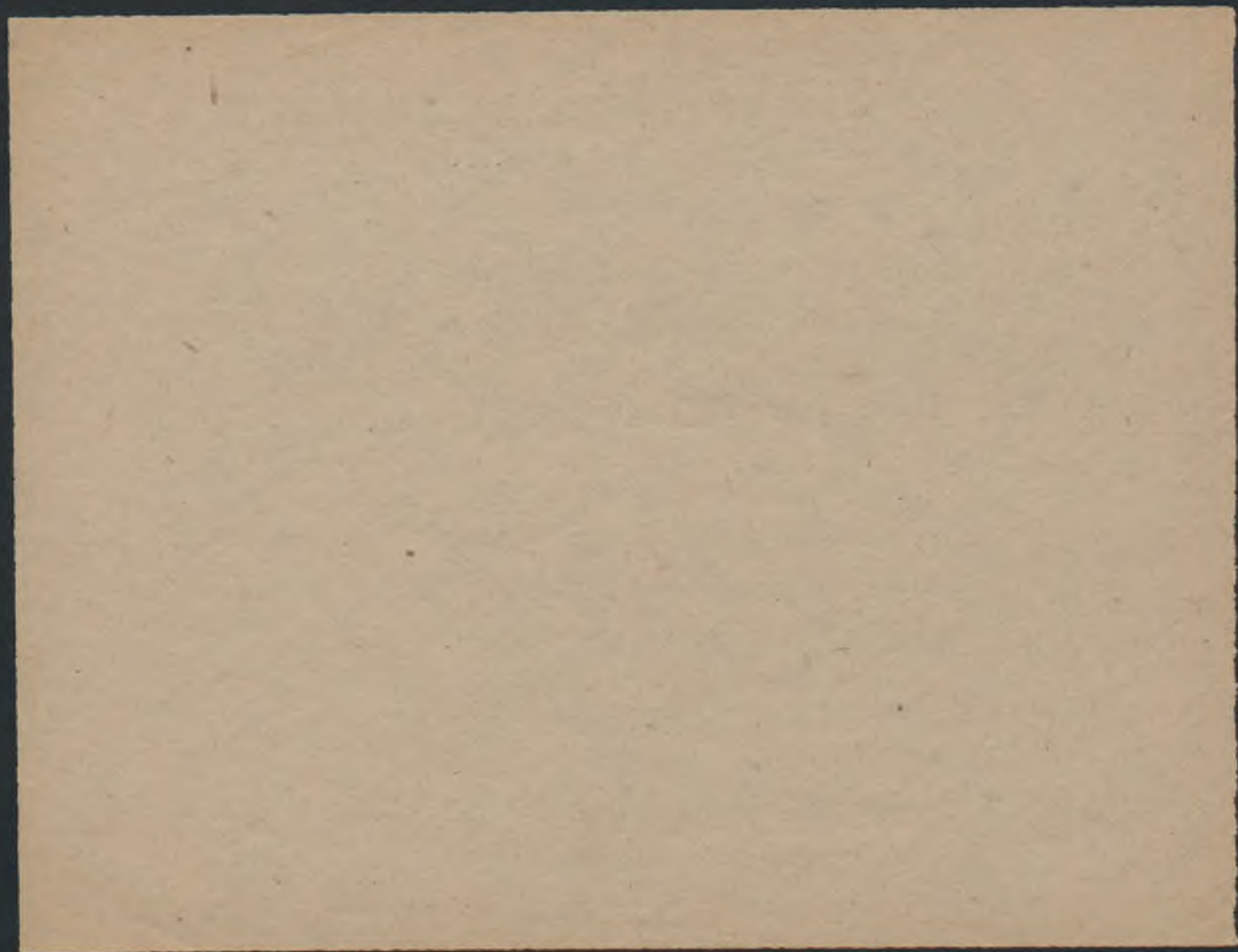

Przez dziką szedłem we śnie pustac.,
Co się zdawała nie mieć końca,
Nogi mi chciały całkiem ustać....
Jakże wędrówka ta męcząca!

Wspinałem się pod strome zbocze,
Niczem stolarska raszpla szorstkie -
Musiały niegdyś skałotocze
Wzdłuż i wszerz pociąć tak dno morskie.

Nigdzie ździebełka mchu czy trawy,
Tylko płucnika rzadkie kępy,
Biorąc od słońca poblask rdzawy,
Były jak stóp mych krwawe strzepy.

Miałżeby to być zjaw Dalmacji
I Tinjarossy, w niebo wrosłej,
Czy droga wśród krzyżowych stacyj,
Na którą sny mnie dziś zanosły?

Jeszcze mąż nie zdołał skroni laury Nobla
 Jeszcze wśród trąsł codziennych i udręk bez liku,
 Cygański pędził żywot wedle stawu grobla,
 /lecz już w Gebethnerowskim wyszła Tygodniku
 pierwsza połowa "Chłopów" i Reymonta imię
 było na ustach wszystkich w nieładzie estymie/
 Gdyśmy przy czarnej kawie spotkali się w Grandzie. ■
 Był z nami i ktoś trzeci, ale kto? nie pamięć
 Ktoś z piszących, bo twórczość była na wo-kandzie
 I nad stołem latały nazwiska ogromne
 Ajschylosa, Shakespeara, Byrona, Museta
 Który z nich na uczucie największy poeta,
 I Grek czy Anglik świata największym tragikiem,
 Tak wielkim, że nie można go porównać z nikim,
 Słowem jakąś godzinkę swobodnie gawędzimy
 I w dymie papierosów dusimy się i wędzimy,
 A wtem trzeci nasz kompan z kto nim był? - nie pamięć
 Dzwoni, płaci i samych przy stole zostawia.
 Pamię Reymont, oblekając sąd swój w słowa skromne,
 Sienkiewiczowską barwność języka wysławia
 I olbrzymią plastykę, w czym mu nikt nie zrówna.
 "Plastyka u pisarza to, Pamię, rzecz główna.
 "Gdy pan Wołodyjowski wąsikiem porusza
 "I I szablą swiążnłyńca nad głową ~~nie~~ wywinie
 "To już nie wąs, nie szablę lecz poprostu dusza..."

- Również żywa - wprawiła - jak w Pańskim Borynie.

"Doprawdy? miatrzymyś miś abedem obdęgi od tematu-

"Czym ja w "Chłopach" napawda? zdołał coś dać światu?"

"Co wywstała nad sennik i straż przetrędy?"

"Więc ze mnie nie jest graloma czy tudy?"

Powidział to tak prosto, nawiąza i szersze

nie przynosi się do niego dostojów w tej mierze.

nie przynosi się do niego dostojów w tej mierze.

nie przynosi się do niego dostojów w tej mierze.

Opatrz go czując, zamy w owej chwili

Powierzył się w przystąpieniu zamienili.

Nie dla sławy autor "Chłopów" wierzył ten piaz

Nie dla siebie, lecz dla was piaz towarzysze

Go, żeby z rąk wydawców nie zataił przed oczyma.

Piszcież wie "W Napisach szafujące Grypy".

Albo, gdy nie ma "Ballady rosiate".

Wolicie piaz nazwa "Zmory" i "Mory".

Wy którzy astruacie miodych dżaz oczyste,

W y istne piazmiennictwa polskie upiory

Codziennie zaczynając ucztę swą ab ovo,
Kazał sobie Damokles miecz wieszac nad głową.
Imponowała gościom^m ta jego odwaga,
Że życie swe zawiera marnej bitce włosia,
Aż sprawa się wydała, że to prosz^t błaga,
Bo pan moc włosia badał, nim do stołu usiadł.-
Damokles dawno w grobie lecz bajka została
I dotąd o tym mieczu mówi kudskość^l cała,
A gdy kto z pola walki uciekł po tchórzowsku,
Wmawia w drugich, że z życiem swem wisiał ma włosku.

Godziennie zaszywał nocną swą ad owo
 Kaszki sobie Damokles mierz wieszad nad głowę.
 Improwizacja gościa, że tego obawę,
 że życie swe zawiera w jednej nitce włosów,
 że sprawa się wydała, że to grosz białe,
 że pan moc widać oddał, nim do stołu siadał.
 Damokles dawno w grobie leżał bajka została
 I dotąd o tym pięciu mówi ³ Xuzkość cała,
 A gdy kto z pola walki wrócił po żołdowisku,
 Wzawin w druzgich, że z życiem swem wiał na wiosnę.

Kiedy nie byłem jeszcze poetą,
W dzieciństwie zatem, bawiło mnie to
Gdym dla pustoty u każdej muszki
Oddarłszy skrzydła zostawiał nóżki
Następnie takie biedne i ranne
Sadzał na piłkę i rzucał w wannę
Jak twór ten biega tam i z powrotem
I heroiczne czyni wysiłki,
Ażeby jakoś odstać od piłki
A gdy daremne wszelkie pogonie,
Słabnie aż w końcu we wodzie tonie.

Inaczej zgoła dziś bawi mnie to
Odkąd zostawszy wreszcie poetą
Mam serce wielkie i umysł wzniosły:
Bezskrzydłe muchy w ludzi przerosły,
Zaś piłka w ziemię, po której globie
Dwunożne twory wędrują sobie
I wciąż przyjaznej szukają pory,

Kiedy nie byłem jeszcze poe-
 W dalekimi krajami, dawno mi-
 Gdyni dla pałacy i katedry musiał
 Odbierasz skrzydła zostawiał nożki
 Następnie takie biedne u rannu
 Szukał na piasek i truskawki w wannu
 Jak twój ten bieg tam i z powrotem
 I heroiczne czyni wyziki,
 Aby jakob obdarz od piłki
 A gdy dazemna wszelkie pogonie,
 Szukał aż w końcu we wodzie tonie.
 Inaczej znowu dajesz mi to
 Odbud zostawisz wreszcie poe-
 Mam serce wielkie i umysł wzniosły;
 Bezskrzydłe muchy w lądach przetrwały,
 Żeś piłką w ziemię, po której lądnie
 Długość twoją według sobie
 I wiesz przylatują skrzydła pora.

By móc się jakoś wymknąć w przestwory
Chociaż ich stopa wciąż w piasku grzęźnie....
Biedni, wieczyści ziemi tej więźnie!
Ja waszej doli nie jestem winny,
Tutaj nabroił całkiem kto inny
Kto inny bawi się waszem mrowiem,
A kto to taki, ja wam nie powiem,
Niech wam kto inny rzecz tę wyłuszcza.-
Ludzie to przecie domyślma tłuszcza.

Byłoby się jakoś wymiarać w przestworzy

Głochy ich stopa wstała w gładku grząźnie.....

Biedni, wieszacie ziemi tej wieńciste!

Ja waszę doli nie jestem winny,

Tęstą nadrozi całkiem kto inny

Kto inny pawł się waszem mrowiem,

A kto to taki, ja wam nie powiem,

Niech wam kto inny rzecz tę wykasza..-

Indzie to przecie dowyżsima kasza.

3

9

9

v

Journal of ...

38

Przez całą czwartą księgę pisze o Dydonie
Że szczerego uczucia padając ofiarą
Nieugaszonym żarem pała wciąż i płonie
I odrazu poznawszy ją z pięknego lica,
Ani jednym ~~sk~~⁴⁰wieczkiem biednej nie zaszczyca.
A tak samo i Dante, trzeci z tego tria
Milczy, gdy go żywego cień królowej mija,
Natomiast na Franceski widok i Paola
Pyta skwapliwie Mistrza, skąd im taka dola
A gdy tam, kędy cobądź zechcą to i mogą
Pozwalają mu zaraz pomówić z niebogą
A nieszczęsna Francesca, pozwoleniu rada,
Z dziejów swojej miłości przed nim się spowiada,
Czujem jak, go to cieszy nieledwo nad miarę,
Że i w czeluści słyszy swą lingua volgare,
Że się tutaj spotyka z czemś dobrze mu znanem,
Z czemś swoim a tem samem bardzo ukochanem.

W tem miejscu ty najbardziej zdziwisz się, Rodaku,
Mój ty ziomku z pod pawia i papugi znaku.
Wszak mając język własny nad inne piękniejszy
Gotówes zapożyczyć się choćby i u gejszy,
Gotówes-bo ci Polska wciąż we wszystkim zła mać-
Po cudzoziemsku papląc własny język łamać.
Umiesz tylko nienawiść żywić dla swojszczyzny
Nie bacząc jakie Polsce zadajesz tem blizny.
Na cokolwiek spojrzymy wszędzie jest to samo,
Choćby to była zwykła wywieszka ⁿ nad bramą.
"Nad "Zajazd pod rusałką miłszyć "Hotel Astor"
W miejsce Lelum-Polelum jest Polluks i Kastor,
Grobowiec pospolicie brzmi, więc lepsza tumba,
Kujawiaka wygnała precz murzyńska rumba
I tak ciągle we wszystkim i zawsze i wszędzie.
Powiedz mi na to: "Drobiazg!" - Otóż jesteś w błędzie.
Nie twierdzą, by drobiazgi stanowiły życiem,
Ale kto w obyczajach stroju, tańcu, mowie

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.

110

Nie potrafi czy nie chce cenić należycie,
Co przez długi ciąg wieków stworzyli ojcowie,
I bezmyślnie od swoich drobiazgów odwyka,
U tego zwolna miłość ojczyzny zanika
Ten drukując ohydny paszkwil o Cudnowie
Gorzej szcerbi ojczyznę okrucz za okruczem
Niż gdyby wróg uderzył w nią wojny obuchem.
Naród, który z wszystkiego co własne rad szydzi
Podziwiając to tylko, co u ~~złoty~~ obcych widzi
I twarz swą osłaniając pożyczaną miną,
Nie jest więcej narodem ale zbieraniną.
Lecz daremnie was prosić, kląć na Chrysta rany;
Nigdy groch się nie czepi pobieganej ścian~~y~~.

(pobieganej)

Nie potrzebuję, czy nie chce, nie należy,
Co przez głębię cię wiesz stworzył ołowia,
I bezwzględnie od swoich doświadczeń odwołaj,
U tego swego miłośnika odczytany sanna
Ten brakuje odczytany odczytany odczytany
Dobrym wzrokiem odczytany odczytany odczytany
Istniejąca wrog odwrócić w nie wojny odczytany.
Kiedy, który z waszego kierunku co więcej nie odwrócić
Podziwianie to tutaj, co u nich odczytany widać
I twój sam odczytany odczytany odczytany
Nie jest więcej, odczytany odczytany odczytany.
Dobrym wzrokiem odczytany odczytany odczytany;
Nigdy, choć się nie odczytany odczytany odczytany.

Times is mony - zasadą jest Wielkiej Brytanji,
Natomiast u nas w Polsce czas jest śmiesznie tani
I niemal, że wartości nie ma żadnej. - Goddam!
To zbrodnia, którą tutaj pod sąd ziomków oddam.

Wychodziło w Warszawie pismo "Sfinks", miesięcznik.
Wydawca Bukowiński /Selim z pseudonima /
Poezji konfesjonał miał w nim oraz klęcznik,
W którym nigdy nie robił ze siebie olbrzyma
I świadom, że lot orli w skrzydłach mu nie szumiał,
Protektora Pieryd chwalił tak jak umiał.
Dziś z wydawcy i po, ma jego śladu nie ma,
A szkoda, Selim bowiem, rzetelny poeta
Uczucie i rozsądek wzięwszy za semafor
Współpracowników sobie nie dobierał z Gjetta^h
Z owych "Wymarszy świerszczów" a tem mniej z "Róż łowców"
Rwących na oślich łąkach chwasty czczych metafor,

31
/

K
S
L
D
R
C
W
R
R
A
E
V
T
C
M
N
C
N

Które bez siania wschodzą pośród ~~ludzi~~ bzdur manowców.

Selim, coś ⁿnie coś w sobie mając z parnasisty,

Lubił w poprawnej formie powab myśli czystej

Dlatego, nie ~~z~~^{atry}zakać zachodów i monet

I chcąc, aby poeci także coś uskubli

Ogłosił w "Sfinksie" ^{konkurs}~~xxxxxx~~ na naj**l**epszy sonet

Wyznaczając za niego nagrodę stu rubli.

Konkurs udał^ł się świetnie, bo przez dwa miesiące

Nadpłynęło sonetów równo dwa tysiące,

A każdy z nich po wierszy czternaście, to znaczy,

Że tysiąc grafomanów i wierszobazgraczy

Wydusiło ze siebie ni mniej i nie więcej

Tylko wierszy dwadzieścia i osiem tysięcy,

Cwierć tego, co w dwuwierszach ma Mahabharata:

Najobszerniejszy z wszystkich poematów świata.

No dobrze, lecz tu chodzi o rzecz inną zgoła,

O marnowanie czasu, który nie powraca.

Nikt sonetu z ^łękawa wytrząsnąć nie zd~~o~~ła.

Sonet to jest rozkoszna lecz i żmudna praca,

Sonet to jest kamea subtelnie wykuta

Z lawy w klejnot stężalej dżutem Benvenuta.

Sam mając doświadczenie niejakię w tym względie

Twierdżę, że i najmniejszej przesady nie będzie,

Jeżeli od pierwszego pomysłu narodzin

Do ujęcia go w rymy przyjmiemy pięć godzin.

Potem, kto nie chce w sztuce być mian za wiechetkę

Jak Kamiński, co kropnął w noc sonetów setkę,

Przychodzi cyzelunek: średniówka, poprawki,

W miejsce słów wykreślonych inne jakieś wstawki,

Jakiś rozdzwięk lub nazbyt szepietliwa zbitka

Onomatopocznie dobra ale brzydka,

To wcale nie przesadzim i nie zbłądzim w niczem,

Gdy na to wszystko drugie pięć godzin policzym.

Teraz przeliczymy wszystko na czas i gotówkę,

I podzielmy na ilość godzin sturublówkę

A ten prosty rachunek dowodnie pokaże,
Jak nisko zwykli cenić czas swój soneciarze,
Po pięć kopiejek bowiem wypada godzina!-
I w tem, między innymi, kryje się przyczyna,
Że gdy w Banku Angielskim w sztabach leży złoto,
My wciąż- / enrichissez vous! / -jesteśmy gołota.

W tym celu racjonalnie powinno być
tak jako zwykły cennik czas swój poświęcając,
to pięć kopiejek powinien wypisać podzielnik:-
i w tym, między innymi, być się przyczynę,
to gdy w banku angielskim w zakładach jest zło,
to właśnie - emancypacja - jest to.

Bibelot.

1.

Jestże coś śmieszniejszego nad komizm zachwytu
 Kiedy nie ma do niego najmniejszej podstawy?
 Wszak mądrość Salomona dosięgła zenitu
 A portret Mony Lizy wszechświatowej sławy
 Tymczasem Ecclesiastes w osnowie swej całej,
 To same oklepanki i czcze komunały
 A w "Pieśni nad pieśniami" widzi krytyk ścisły
 Niesmaczne porównania, rozigrane zmysły
 I zachwyt nad wdziękami kochanki co strofa,
 Godny może "cmokera" lecz nie filozofa.

A jakież dziw nad dziwy widzą w Monie Lizie?
 Sprobujmy ją tu poddać krótkiej analizie.
 Krajobraz w tle portretu najmniej widza drażni
 Podobny widujemy nieraz w wyobraźni.
 A sama Mona Liza?-Gdyby z tuszy spadła
 I miała w swej postaci mniej-powiedzmy-sadła

I miała w swej postaci młody powiadany-rodzic
A sama Mona Lisa-gdyby z tuzi spadła
Podobny widzący niżej w wyobraźni.
Krajobraz w tej postaci najtętniej widzą drzewa
Spróbujmy ją tu podać krótkiej analizie.
A jakież dzieł nad dzieł widzą w Monie Lisie?
Gdyby może "omokera" lecz nie Lisie.
I zachwył nad wbiłkami kochanki co strona,
Niemalczona porównania, rozległa myśla
A w "Pisani nad piśniami" widzi krzyż świątyni
To same oklepunki i ozono komuny
Tymczasem Bolesława w opowie swej całej,
A portret młody były wesołościowej afawy
Wszak nadtość Salomona dostęga sonitu
Kiedy nie ma do niego najtętniej podawany
Leczże coś śmieśnieszego nad komizm zachwyłtu

WYBRODOK

Może, uduchowiona tem schudnięciem nieco,
Ujęłaby nas może urodą kobiecą,
Lecz ta, którą uwiecznił pędzlem Lionardo,
Wrzekomo zdradzająca w oczach duszę hardą-
Ta zażywna, czterdziestu wiosen kobiecina,
Która dostrzegłszy w lustrze, że starzeć poczyna,
Kazała sobie wyrwać brwi ówczesną modą
W mniemaniu, że ten zabieg zrobi ją znów młodą,
Mającą zamiast palców u ręki....serdelki
Zawsze o wrażliwości świadczące nie wielkiej,
Zimna ale dająca poznać półuśmiechem,,
Że gotowa byłaby seans skończyć grzechem
Ma być tym cudem świata, przed którym się klęka?
Mógł tak kiedyś powiedzieć jakiś entuzjasta,
Wielbiciel Lionarda, ale Bogu dzięki
Są bezstronni sędziowie, co mu rzekną na to;
Że rysunek jest dobry i dobre s f u m a t o,
Ale cokolwiek o niej powie snob czy snobka

Może, uduchowiona tem schodzącym nieco,
 Ujęła by nas może trodą kłótcą,
 Ilec ta, którą wiesznieńki pedzłem Lionardo,
 Wszakomo zgrabiająca w oczach duże hardę-
 Ta szaryna, czterdziestu wiesznieńki kłótcina,
 Która dostarczyła w listrze, że starzed poczyna,
 Kazala sobie wyrwad brwi ówczesne moda
 W mianowaniu, że ten zabieg zrobi ją znów moda,
 Kłótcina zamieszaj palców u ręki... .. szaryki
 Zawrze o wrażliwości świadomości nie wielkiej,
 Zima ale dająca poznać późniejszym,
 że gotowa byłaby sama skonać z grzeszom
 Ma być tym cudem świata, przed którym się kłóca?
 Może tak kiedyś powiedzicie jakiś entuzjasta,
 Wielobiciel Lionarda, ale Boga dajcie
 że bezstronni badawicie, co mi rzeknie na to;
 że tyranek jest dobry i dobre a i u m i o,
 ale cokolwiek o niej powie snop czy snopka

Obraz jest ledwo dobry i nic więcej. Kropka.

Czyż w poezji podobna rzecz się nie przydarza?
Niechby kto drugą "Fausta" część śmiał zdjąć z ołtarza,
Część, do której spisano tomy komentarza,
Krytycy połamaliby mu wszystkie kości,
Tymczasem nie ulega żadnej wątpliwości,
Że jak ten, co na wierzbę wylazł szukać gruszek,
Tak dziecinniejący w Weimarze staruszek,
Po pięknej pierwszej części swego poematu
Z pełnego filisterskich pomysłów lamusa
Dobył i zbawczych haseł zlaknionemu światu
Zrodzonego w retorcie dał homunculusa.

U nas się powtórzyła historia ta sama
Z Norwidem, lecz sza! o tem przez wzgląd na Miriama.
Ale każdy, co z sobą jest cokolwiek szerszy
Przyzna, że oprócz pysznych kilkunastu wierszy

Przyzna, że ośrodek pędzący klimatyzację wiesz
Ale każdy, co z sobą jest cokolwiek szerszy
Z Norwida, lecz aż! o tem przez wzgląd na Miriam.
U nas się powtórzyła historia ta sama
Zrodzonego w reforcie dał homonulasa.
Dobry i szewczyon nasel zaktionem światu
Z pełnego filitaterkich powyżów lamusa
Po pięknej pierwszej części swego poematu
Tak dalszinniejacy w Weimarsze szarwarski,
Że jak ten, co na wiezpie wyłazi szukac grzeszek,
Tymczasem nie uloga żadnej wątpliwosci,
Krytycy pozamialiby mu wszystkie konci,
Czasem, do której epizans fony komentaria,
Niechby kto drugi "Zanars" czasem smielz abjad z ofiaras,
Gdy w poezji podobna rzecz się nie przydarzas?
Otraz jest ledwo dobry i nie wieści. Kropka.

u 48

Reszta, wbrew Mirianowym zabiegom i trądom,
Była, jest i zostanie po wsze czasy nudą.
Poezja to jest wieczna za PIĘKNEM tęsknota;
Jeśli tej w wierszu nie ma, ciśnij go do błota.

4.

Jeśli tej w wierze nie ma, cięńtj do do piate.
Poeta to jest wiecna za PIERWIM tekstem;
Był, jest i zostanie po waze czasu nuda.
Poeta, wnew kłirnowym sadioem i tridom.

Gdy Dante Alighieri ukończył "Divinę",
Spytał go Cavalcanti Guido o przyczynę
Wyrzeczenia się raju.-Powiedz, proszę ciebie,
Dlaczego już na stałe nie zostałeś w niebie?!"
Obejrzawszy się wokół rzecze Alighieri:
-Z tobą jednym, mój drogi, będę całkiem szczery.
Kiedym u końca mojej nadziemskiej podróży
Zdołał dotrzeć nareszcie do mistycznej róży
I począł wypatrywać przed Panną Maryją
Skarbu mojego życia, mojej słodkiej Bice,
Zgadnij, mój przyjacielu, z twarzą się tam czyją
I czyje u jej kolan ujrzałem oblicze?
Racheli! tej Racheli, co w łakomstwie podłem
Skradła bogi domowe i skryła pod siodłem
Obok niej-patrzę-inny^a znów stoi kobiéta:
Z krwawym łbem Holoferna podstępna Judyta,
Między niemi zaś pasterz, co kamieniem z procy

Gdy Janie Alighieri ukochany "Divine",
 Spytaj go Cavalieri Guido o przycyżne
 Wyrzecznie się naju-fowieda, proznie ciębie,
 Dlaczego już na stałe nie zostałeś w niebie?
 Opatrzawaj się wokołi rzece Alighieri:
 - To ja jedyny, mój drogi, będę całym szczęsny.
 Kiedyś w końcu moją nadziemakiej podryż
 Zdoła dotrzeć narzeczę do miastecznej rzyż
 I poczaj wypatrzywać przed Fanna Maxya
 Szkaru mojego życia, moją siołkiet Nicy,
 Szadnit, mój przyjacielu, z twarzą się tam czyjś
 I czyje u tej kolan ujraniem ofiżer?
 Rachel! tej Racheli, co w szalomawie podiem
 Szradia bogi domowe i skryja pod siołdem
 Obok niej-patrze-łnyż xnow stoi kochłeta:
 I krzewym fibem holoferna podstępna Judyta,
 Kiedy niepiż są paserz, co kamieniem z przy

Powlił w proch Goliata, wzór rycerskiej mocy
A potem, aby cudzą nasycić się żoną,
Powierzył Uriaszowi placówkę straconą,
Słowem te~~ż~~ órz i lubieżnik dotąd czczon dlatego,
Że Pismo ród Chrystusa wywodzi od niego.
I ja Miałbym przez wieczność żyć w takiej kompanji?
Uwielbiam moją Bice, ale nawet dla niej
Nie zrobiłbym takiego faux pas i nie zrobię.-
Lecz to, com ci tu wyznał, zachowaj przy sobie.

I wita w groch białych, wórn rycerzki, wórn
 A potem, aby cucha nazyć się znow,
 Powierzył Urzadzowi białowkę straconą,
 Głowa, która i Indioznik dotąd czesca niasęgo,
 Ze ziano zód Chrystusa wywodzi się niego.
 I ja Malowym chęć wieszność być w Jakiem Kompanii
 Władziam mógł Bicie, ale nawet dla niej
 Nie krobikowy całego faux pas i nie krobie.-
 I tak to, com ci w ymas, zachowaj przy sobie.

1.

Bibelot.

"Często dzieło wyrasta ponad głowę twórcy"
 Półzartem mawiał do nas przyjaciel Tyburcy,
 Poczem rzecz swą prowadził tonem ex ^c cathedra:
 "Don Miguel Cervantes, rodem ze Saavedra,
 Zaczynając i kończąc swego Don ~~Quixote~~ Quijota
 Był święcie przekonany, że rycerska cnota
 I grandezza są sednem jego opowieści,
 Tymczasem jak wypływa z jej wesołej treści,
 Pomimo swojej chęci i najlepszej woli
 Ujął tylko rycerzom błędnym aureoli
 I choć zgoła innego skutku się spodziewał
 Nad grobem średniowiecza requiem ⁱ ~~w~~spiewał.
 Podobnie wręcz odmienna przyświecała wiara
 Nieśmiertelnemu twórcy "~~W~~ Wesela Figara"
 Przeciż ^e ani na chwilę nie myślał Baumarchais
 Że przez niego zachwieją się trony monarsze

Bibliot.

"Czasto daleko wyszala ponad glowe twojey"
 Porzarem mawial do nas przyjaciel Tyburcy,
 Poczem rzecz swy prowadzil tonem ex cathedra:
 "Don Miguel Cervantes, rodem ze Sevedry,
 Zaczynajac i konczac swego Don ~~Quixote~~ Quixota
 Byl swiadcza przekonany, ze tyburcka onota
 I grandezza sa jednym tego opowiadani,
 Tymczasem jak wyzywaz z tejwosciej treosci,
 Pomimo swojej choci i najlepszej woli
 Ustal tyko tyburcom blednwa sukcesi
 I choc zgoza innego skutku sie spodziejawal
 Nad grobem sredniowiecznej reputacji wstawial.
 Podobnie wrecz odmiennie przewidywal wiera
 Niesamierzejnem twojey "Kam Wesela Rycera"
 Przeosci ani na chwila nie myslal samarochals
 Ze przez niego zachwytaj sie trzy konarze

I dwie głowy pod sprawnym nożem gilotyny
Spadną, by szukać karków swych pośród trociny.

Dotąd Tyburcy. Nie zaś, choć przekorny jestem,
Nie śpieszno było wcale zgłaszać się z protestem
Lub Tyburcego tezę chcieć stawiać inaczej
Zwłaszcza gdym Wyspiańskiego ukrzyżował wśród słuchaczy,
Który zdawał się myśleć i długo i wiele
Jak inne w książce, inne w teatrze "Wesele".
Skrypt zaginął i nawet Chmiel go nie ocalił,
Bo wkrótce po premierze autor sam go spalił.

I dwie głowy pod sprawnym nosem zły
 Szadzi, by szukać karłów wóch postów trójny.

Dotąd Tyburcy, nie zaś, choć prędko
 Nie śpieszono było woskę szlaczek się z protestem

Ind Tyburcy też chcieli stawiać ino
 Własza była wyjątkowego wkręcał wóch szlachy,

Który zdawał się walczyć i walczyć

Jak inne w kwiście, inne w festiwalu "Woska"

Skryty szlachy i nawet szlachy to nie szlachy,

Bo walcze go premierze autor sam go szlachy.

Zamierzonego celu dopiąć, rzecz nie łatwa,
 Życie najlepsze chęci przekreśla lub gmatwa
 I stąd duo cum faciunt idem, non est idem.

Jean Rancé de Boutilier spłoniłby się wstydem,
 Gdyby-jak my-wyczuwał, że w memento mori,
 Którym La Trappe rozbrzmiała, jest więcej teorii
 Niż pożądania śmierci czy konania grozy.
 Wszak przetworzeni przezeń w Trapistów Cystersi
 Nocy trawiąc na modłach ~~sunę~~¹ biciu się w piersi
 A dni na rozmyślaniach o niechybnym grobie,
 Który za Boutiliera bez najmniejszej pozy
 Każdy musiał za życia wykopać sam sobie,
 Bynajmniej się nie kwapią tak rychło umierać
 I wolą wzorem innych orać, siać i zbierać.
 Pracowici jak mrówki, oszczędni jak Szkoci
 Lubią, czyskiem napełniać klasztorną skarboneę

...the ... of ...

...

...the ... of ...

...

...the ... of ...

...

...the ... of ...

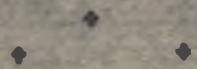
...

...the ... of ...

...

2.

Wyrabiają jabłecznik, słynący z dobroci,
I przez prawdziwych znawców wysoko cenione,
Pikantne, gdy dojrzeją, a nie drogie sery.

Nasz Jan hr~~o~~^o Potocki innej był manieri.
Wykształcony, bogaty, dorodny i młody
Mógł choćby z Don Juanem śmiało iść w zawody
Lecz próżno go kusily namiętne Hiszpanki,
Wolał nad książką trawić wieczory i ranki
I, olbrzymiej fortuny pan, fundusze duże
Łożyć na uciążliwe podówczas podróże,
A jakkolwiek nasiąknął z dziecka francuzczyzną
Wciąż się interesował dawną Słowiańszczyzną,
Wszereż wzdłuż legendarną ^vzwędęował Sarmację,
Zwiedzał Krym, badał Kaukaz, był na Araracie,
Niedaleko Hamburga, gdzie dzisiaj Altona
Udało mu się jeszcze spotkać autochtona
Najczystszej krwi słowiańskiej ostatniego Wenda

1. The first part of the document is a list of names and titles, including the names of the authors and the titles of their works. This list is arranged in a specific order, likely based on the date of publication or the author's name.

2. The second part of the document is a list of names and titles, similar to the first part, but with different entries. This list also appears to be organized in a specific order.

3. The third part of the document is a list of names and titles, continuing the sequence of entries. The text is somewhat faint and difficult to read in some places.

4. The fourth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

5. The fifth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

6. The sixth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

7. The seventh part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

8. The eighth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

9. The ninth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

10. The tenth part of the document is a list of names and titles, with some entries that are less legible than the others.

Którego z ziemi wyzuł germański przybłęda-
Obdarzony talentem ⁱ ~~x~~ bujną maturą
Lubił teatr ⁱ ~~x~~ chętnie brał do ręki pióro
A mając niepoślednie humoru poczucie
Satyryczne komedje ~~we~~ grywał w Łańcucie.
Napisał w treść bogate studjum o Egipcie,
O Maurach w "Znalezionym w Saragossie" skrypcie.
Wszędzie mile widziany mógł o każdej porze
Jawić się bez zaprosin na madryckim Dworze,
A tak w chłopskiej lepiance jak hidalga domu,
Czy podano frykasy czy baranie udźce
Zwykł był, nie spowiadając się z celu nikomu,
Scyzorykiem obrzynać na krawędziach sztucce
I zawijać w dobyty z kieszeni papierek.-
Świat wiedział, że Potocki mógł ile chciał hulać,
Że w życiu swem sukcesów odniósł cały szereg,
A on z obrzynków srebra dawszy kulę ulać
Wolał, miast o marności życia dysputować
Ową srebrną kuleczkę w żeb sobie wpakować.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Po kłębom licha pisał ten bibelot długi?
Po to, że przeczytawszy go tutaj ktoś drugi
Pragnąc przed światem polskiej żywotności dowieść
Napisze o Fotockim zajmują^{ca} powieść,
A jeżeliby zrobił z niej une vie romancée.
Miałby - sędzę - nie małą ~~powodzenia~~ powodzenia szansę.

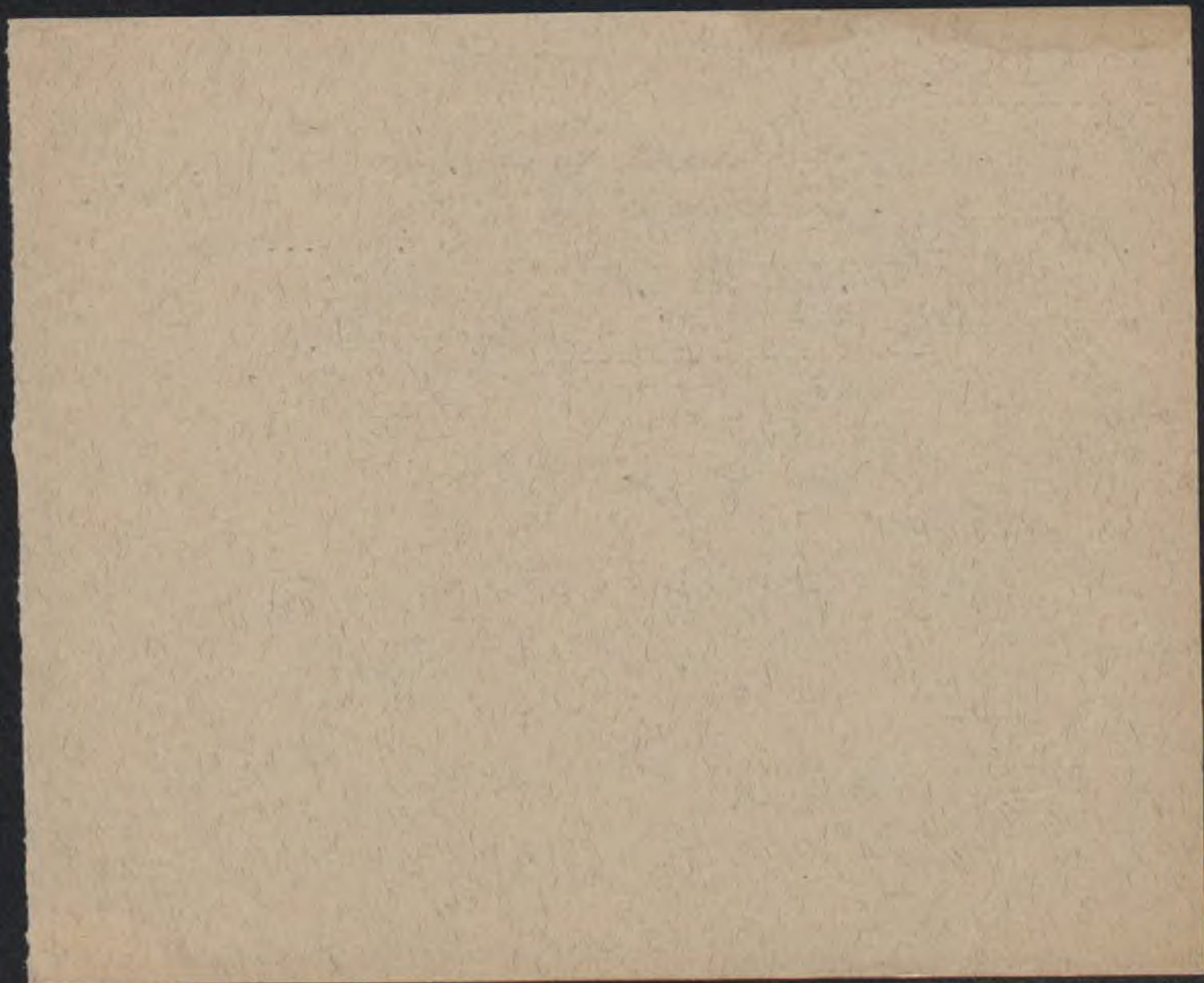
1. The first part of the document
is devoted to a general
description of the
subject matter. It
contains a list of
the principal
features of the
subject matter.
The second part of the
document is devoted to
a detailed description
of the subject matter.
It contains a list of
the principal
features of the
subject matter.

57
Bibelot.

"Do kobiet nie przystępuj inaczej, jak z biczem".
W tym poglądzie nie sposób pogodzić się z Nietzsche'm.
Gdy od św. Tereski przez zera do wampa
Dwa razy dwa nie cztery jest u nich, lecz...lampa
I nie można im nigdy trafić do rozsądku,
Idź do nich, Czytelniku, zaraz od początku
Z nakazem lub zakazem, bo wszystko pośrednie
Uchodzi w ich umyśle za wierutne brednie.

Bibelot.

Pytano raz siwego, jak gołab, Anglika,
Co robił, że dożywszy ósmego krzyżyka,
Bez jednej zmarszczki w twarzy, jest do tyła krzepki,
Iż z niejednym młodzikim mógłby iść w "za-łebki."

Odpowie na to Anglik: " W życiu mojem całem

*Następujących zasad pilnie przestrzegałem:

*Ilekróć mogłem siedzieć, unikałem stania,

*Ilekróć mogłem jechać, nie szedłem piechotą,

*Ilekróć nie zmuszony byłem do czuwania ,

* Spałem i, prawdę mówiąc, sypiałem z ochotą.

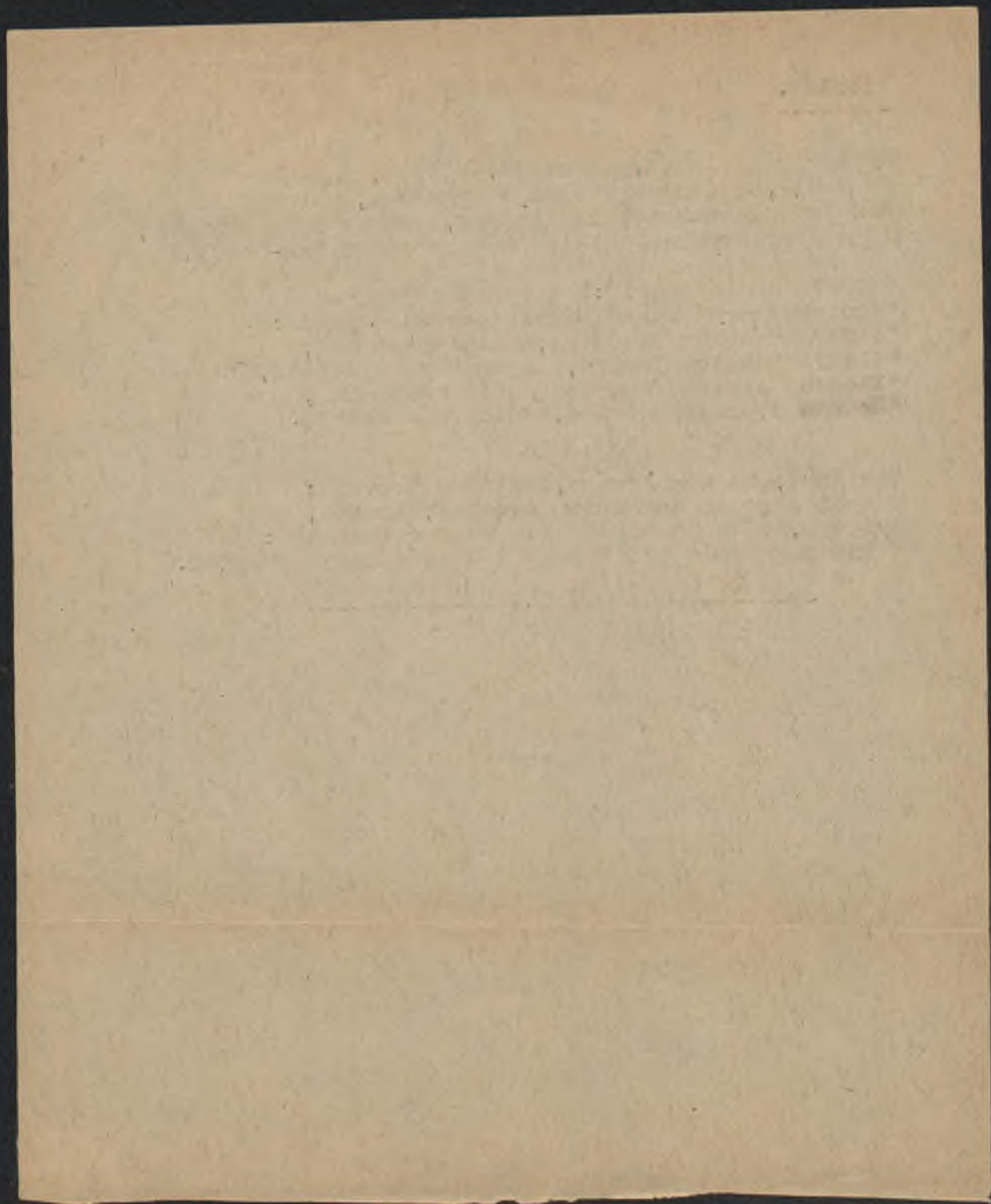
Ten żart, si non è vero, tedy ben trovato:

W myśl jego za Anglikiem podążaj, Sarmato,

Byś tym, co on pochlubić się mógł rezultatem:

W każdym czynie być wolnym i trząść całym światem.

Myli się kto mniema,

Że Hellada umarła i że jej już nie ma
Pełna nieśmiertelnego piękna i uroku
Żyje i przypomina się na każdym kroku.
Wątpisz²?-niechże więc sama w tym tu bibelocie

Przemówi do Cię.

W oparach Acherontu przed Hadem-Orkusem

Spotkali się Prometej z Epimeteusem.

Idą białym piaseczkiem wysypaną plażą

I gwarzą.

I jak to bywa między rodzonymi braćmi

Zdań kilka zamieniwszy zaraz się poswarzą,

Który którego i czem przewyższy i zaćmi.

^a
-Ja^a-ozwie się Prometej a po każdym słowie
Nowy promień przybywał jego pięknej głowie
I przez ponure mroki mknąc nieustraszony

Wzrost i rozwój

Wzrost i rozwój

Wzrost i rozwój człowieka jest procesem ciągłym i nieprzerwanym. Wzrost fizyczny trwa do około 25 roku życia, natomiast rozwój psychiczny trwa do końca życia. Wzrost i rozwój człowieka jest procesem wielowymiarowym, obejmującym nie tylko zmiany w wielkości ciała, ale także zmiany w strukturze mózgu, w funkcjonowaniu narządów wewnętrznych, w rozwoju psychiki i w nabywaniu umiejętności społecznych.

Wzrost i rozwój człowieka jest procesem wielowymiarowym, obejmującym nie tylko zmiany w wielkości ciała, ale także zmiany w strukturze mózgu, w funkcjonowaniu narządów wewnętrznych, w rozwoju psychiki i w nabywaniu umiejętności społecznych.

Wzrost i rozwój człowieka jest procesem wielowymiarowym, obejmującym nie tylko zmiany w wielkości ciała, ale także zmiany w strukturze mózgu, w funkcjonowaniu narządów wewnętrznych, w rozwoju psychiki i w nabywaniu umiejętności społecznych.

Wzrost i rozwój człowieka jest procesem wielowymiarowym, obejmującym nie tylko zmiany w wielkości ciała, ale także zmiany w strukturze mózgu, w funkcjonowaniu narządów wewnętrznych, w rozwoju psychiki i w nabywaniu umiejętności społecznych.

2. 60

Tajemniczej przyszłości odchyłał zab^oony-
Ja, o czym dawno wróble na dachu świergocą,
Ocaliłem ród ludzki przed Zeusa przemocą.
"Nie bluźnij ojcu bogów!"-Jestem przy nim karłem
I znikomą pyliną w wszechświata ogromie,
Jednak ze wszystkich niebian ja jeden wydarłem
Z ręki Gromowładnego ognia święte płomie
I dałem go ludzkości.-"Ma opał?"-Dla światła!
Odtąd nieznane jutro stóp jej nie ułatła,
A człowiek podejmując walkę ze swym losem
Nieraz jeszcze upadnie, lecz padnie herosem
"Nie odmawiam ci zasług, ale przyznaj proszę,
Że i jam się do tego przyczynił potroszę.
Jeśli Heziod czy Homer nie pisali bredni
A Stagiryta zdołał myśl ująć w systema,
To za przykład służyli mu mędracy poprzedni,
A beze mnie, mój drogi, prekursorów nie ma.
Nie sądzę też, że laudator sum temporis olim

I czczę tylko Heleny albo Klitajmestry.
Ja i moi czciciele po to się mozolim
By bezstronnie prowadzić wielkich sław registry.
Był Dante, Shakespeare, Newton, był Giordano Br^uno
Którego stos do dziś dnia świeci krwawą luną.
Z nowszych Pasteur, Marconi i Curie-Skłodowska,
Którym o jutro świata przyświecała troska.
Dla miej chmur się czepiali lub schodzili w głębie.
Lecz teraz argumentem innym cię pognębię:
Wzdy miałeś nabożeństwo do liczb osobliwsze,
Nieczuły na me słowa chciej dać posłuch cyfrze.
Mówisz, że masz wyznawców. Zgoda, lecz ich garstka
Snadno zmieściłaby się w czareczce naparstka.
Lecz przyjm do wiadomości bez złud i bez marud,
Że ciebie czczą jednostki a mnie wielki naród,
Coprawda zapóźniony cokolwiek w pochodzie,
W przeszłość ciągle wpatrzony i...-I mądry po szkodzie.

1870
The first of the year
was a very dry one
and the crops were
very poor. The
winter was also
very cold and
the snow was
very deep. The
spring was also
very dry and
the crops were
very poor. The
summer was also
very dry and
the crops were
very poor. The
autumn was also
very dry and
the crops were
very poor. The
winter was also
very cold and
the snow was
very deep. The
spring was also
very dry and
the crops were
very poor. The
summer was also
very dry and
the crops were
very poor. The
autumn was also
very dry and
the crops were
very poor.

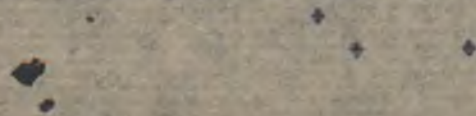
4. (62)

Znam go i nawet ceⁿię pomimo wad mnóstwa.
Dla niego też nie jeden zniosłem płomyk z nieba,
Który go może wkrótce wwiedzie między bóstwa,
Nwet z pewnością wwiedzie, ale na to trzeba,
Aby się zdecydował raz już zerwać z tobą
I nie wczorajszą ale jutrzejszą ~~żył~~ dobą
I gdybym władał jego prześlicznym językiem,
Zaraz bym go z drzemoty obudził mym krzykiem.
Lecz wątpię, by go zbudził dwóch wyrazów zew,
Którym sobie przyswoił. - "Brzmią one?" - Psia krew!

Tetmajer na Królewskim wiosłując jeziorze
 Samnasam z majestatem Alp i ich tajniami
 Dumał, czem równocześnie dusza w nas być może
 I jaki kształt przybierać, którym zmysły mamy.
 ...Gdzież cię, jeśli nie tutaj, spotkam lico w lico?
 Utajoną przeczuwam cię zawsze i wszędzie:
 W chmurze, przewalającej się nad krzesanicą,
 W kręgach, które łódź moja kreśli w chybkim pędzie,
 W szepcie, którym się zwierza kosówek igliwie,
 W ciszy milczących lasów, w granitu masywie,
 Co, zanim czas się począł, legł tu, na kształt progu
 Gdyby zejść na te wody przyszło kiedy Bogu.
 Tobą śmieją się hale i płaczą grot ciemnie,
 Wszystko wypełnia^z s~~o~~bą, jesteś więc i we mnie
 Mroczna jak noc na nowiu, jak świt promienista
 Szalona wiecznym buntem, tęsknotą przeczysta.

Tetmajer na królewskim wiośnie jeziorze
 Garmisch z majestatem Alp i ich tajnikami
 Dama, czem równocześnie dusza w nas być może
 I taki kazał przybić, którym zwały nami.
 ...Gdzieś cię, jeśli nie tutaj, spotkam więc w licej
 Ustąpną przeczynam oie zaważ i wazebale:
 W ciemności, przewalającej się nad krzesaniem,
 W kręgu, które kółka moja kresli w obrytmie pedale,
 W zępcie, którym się zwierza kosówce igliwie,
 W otasy młoczących lasów, w granitu masywie,
 Co, zanim czas się porządzi, tu na kaskatę przyni
 Gdyby szłaś na te wody przysłała kiedy łoga.
 Tędy dątaś się hulać i kłaczę grot clemie,
 Wszystko wypiekniesz, jeśli wiesz i we mnie
 Trochę jak noc na nowiu, jak świat przemiata
 Szalone wiozonym dźwiękiem, technologicznym przesyła.

64

Taką ujrzałeś duszę Tatr naszych Farysⁱte,
Dogłębniej niż ją dojrzą czyjekol^wwiek oczy,
Ale mnie w noc ^hniezsenną całkiem inna śni się
I nie z obrazem jezior czy gór się jednoczy
Możem kształt jej zaczerpnął z cyklu dzieł Burne Jones'a
A może ^mujrzał dzieckiem w zwykłej bańce mydła
Kiedy wisząc u słomki ślania się i płąsa,
Ale odstać nie może od niej z braku skrzydła.
Dziwny twór! urodzony z bezbarwnej kropelki,
A zdolny więcej na się brać barw niż jest w tęczy.
² Dziwny twór! niepozorny taki i nie wielki
A gdy go oddech dziecka w kulę przekabłęczy,
Cały wszechświat znajduje w niej swoje odbicie:
Próżnie i mgły kosmiczne, zgony słońc, gwiazd życie
A gdy błysnie ostatnią bą^rwą swoją: złotem,
nawet
Najdoskonalszej dość mając obłności
Odrywa się od słomki i nieścigłym lotem

Taką ujrzałeś duszę Tęż narazem zrywać,
 Dogałniał się ja dotąd czyjakowśkie oczy,
 Ale mnie w noc kaszanna całkiem inna śni się
 I nie z obrzeczem Jektor czy Gór się jednoczy
 Może kazał tej szacownej z Glin daniel Burne Jones'a
 A może ujrzał dzieckiem w zwykłej panice wyła
 Kiedy wieszac u szelki stała się i pisała,
 Ale ostatec nie może od niej z braku ukryć się.
 Dajmy twór! nrodzony z bezparnej kłopotki,
 A szolny wiecój na się obrać parw niż jest w teceży.
 Dajmy twór! niepozorny taki i nie wielki
 A gdy go oddech dziecok w kule przekabieży,
 Cały weschwiałat znajdując w niej swoje odbicie:
 Próżnie i mgły kasmione, szony szon, zwiand żywie
 A gdy dźwięnie otała nie bawie swoją: szonem,
 Najdoskonalszej dach mając obfodol
 nawet
 Odrzyna się od szelki i nieścisłym lotem

Wraca do swej jedynej ojczyzny : Wieczności.

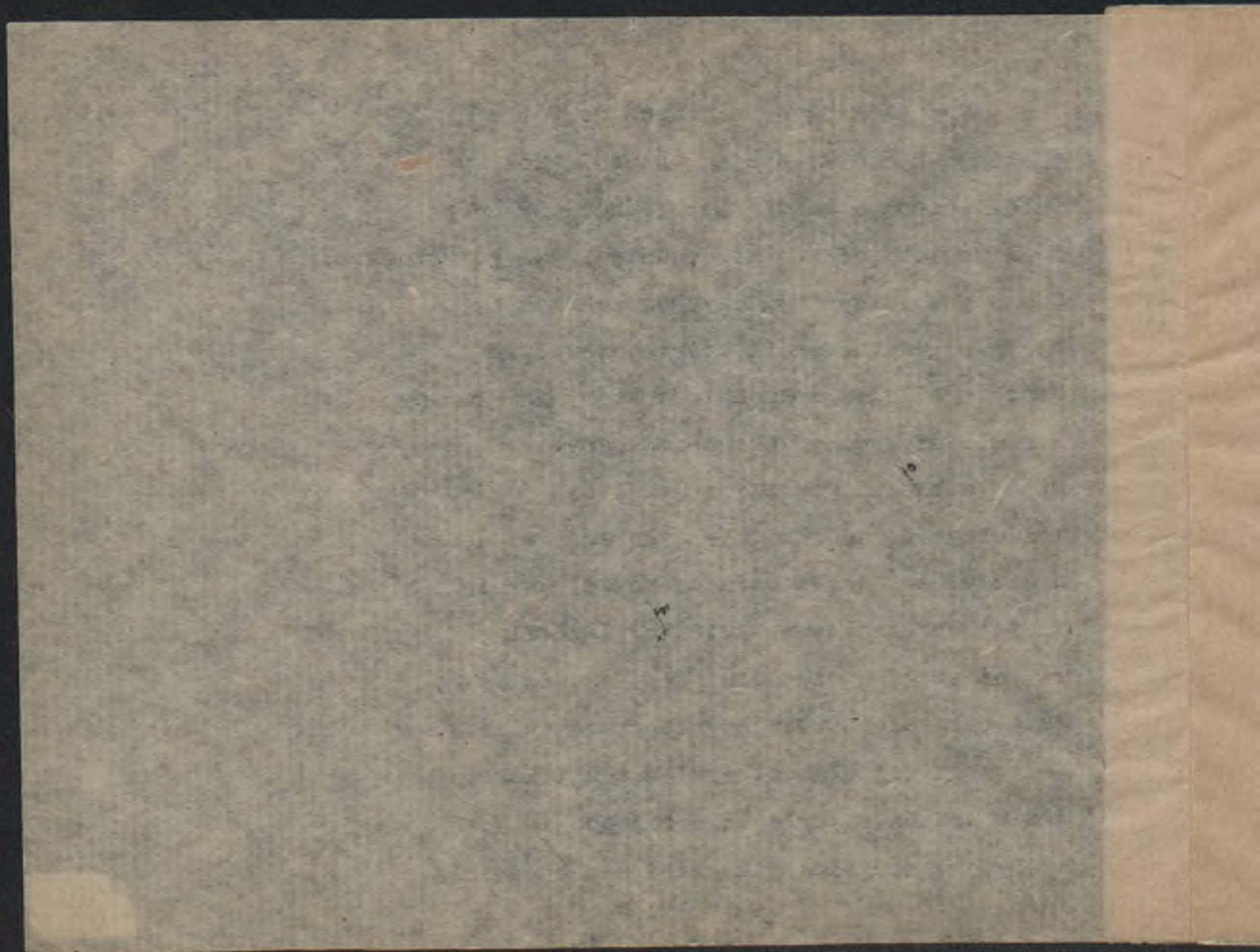
---

* / Cykl "Siedem dni stworzenia" a każdy dzień w kuli,
Którą wraz z kreaturą anioł w rękach tuli.

Wzrost do swat jedynostajany : Wicznosci.

Czyl "Siedem dni stworzenia" a kazy dajec w kuzi.
Ktoz wrae a kresany anioz w rzkach tuzi.

Jerzy Mycielski, żywy Almanach de Gotha
W studjach nad koneksjami strawił pół żywota
Dzięki czemu o każdej porze dnia czy nocy
Mógł powiedzieć kto kogo, gdzie i jak go spłodził,
Czy z pomocą rodaków czy bez ich pomocy,
Który z ~~rodów~~ ^{rodów} hetmaniał, który wojewodził
Który był ledwo szlachcic, a który przez żony
Był mediatyzowany lub uksiążęcony.
Wtedy w blasku tych imion grzał się jak do słońca
I zachwytem nad nimi nie było już końca,
A kiedy raz na Wiednia dworskiej karuzeli
Został sprezentowany księżnej Izabelli,
Tak się cąka w objęciu z nią wywazeliniał,
Że o wało się z własnej skóry nie wyliniał.
Lecz obok tej słabostki miał też i zalety
I nie trzeba mu było aż obcej podniety,
Ażeby, jak niejeden już przed nim Mycielski,

Spełnik z korzyścią kraju czyn obywatelski.

Był pod Zamkiem i dotąd, ocalon przez niego

Stoi mały kościółek św. Idziego.

Niepozornym się wyda dzisiejszemu człeku,

Ale, że fundowany w jedenastym wieku

I że Władysław Herman stawiał go ex voto,

Więc nie chcieć go zachować byłoby głupotą.,

A właśnie się niemało momentów spiknęło,

Ażeby w gruzy poszło wielkich ojców dzieło:

Brak dotacji, jak długi rok ni grosz z mesznego,

Obce, nieznanne w *olsace wezwanie Idziego

Sprawiło, że ~~zostawia~~ ^{opiekę} nad pustymi ścianą

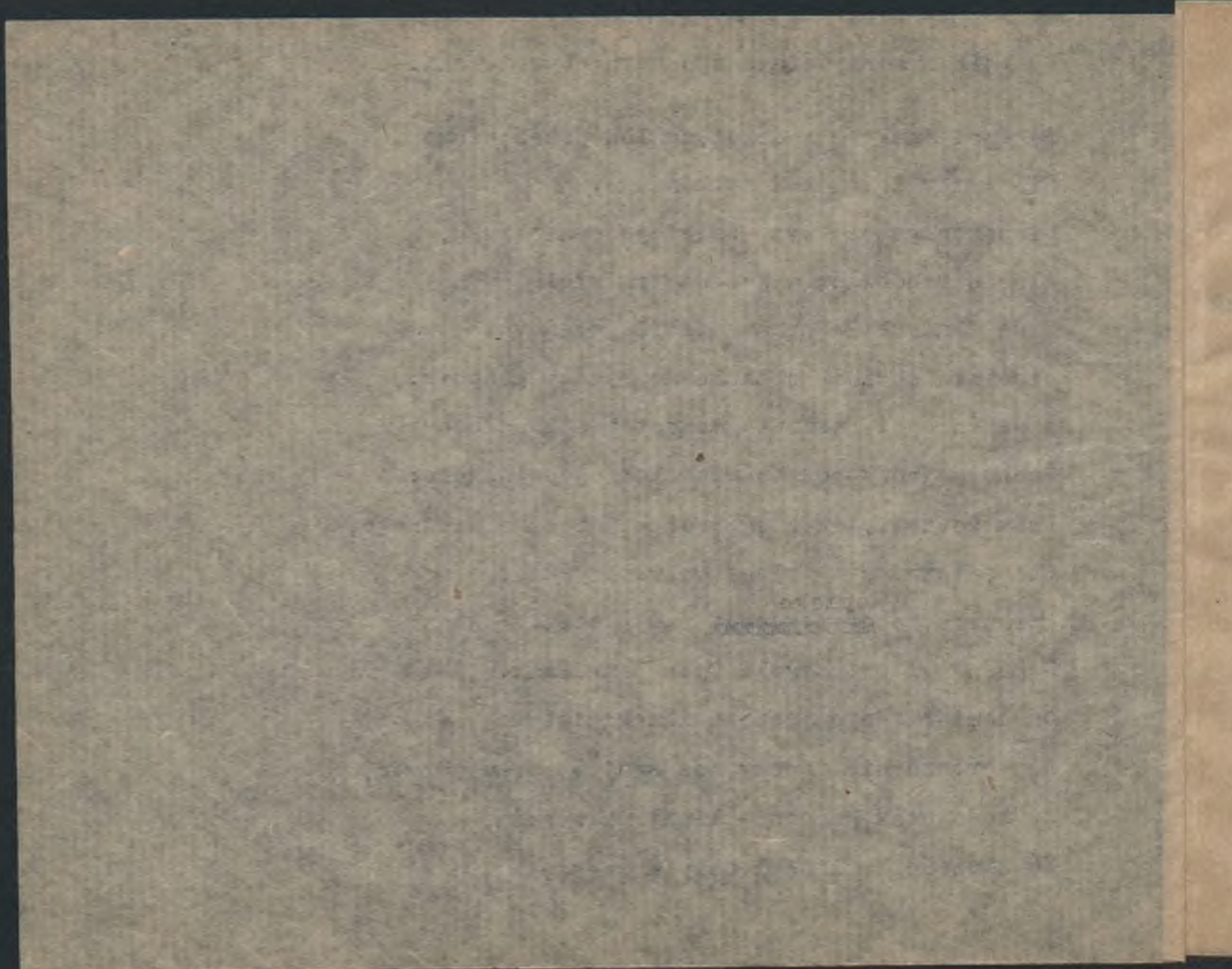
Z masu tylko przyjęli Ojcie Dominikany.

Na domiar złego jeszcze i urbanistyka,

Ani grosza nie dawszy, nos swój w sprawę wtyka,

Że kościółek harmonię linii nadweręża,

Że zacieśnia ulicę i dotyla zwięża,

Iż się wozy tramwaju ledwo mogą minąć.
 Pódechycili to żydzi i na miejskiej radzie
 stojąc
 Wnoszą, że kościół życia ~~stax~~ na zawadzie
 Powinien być zburzony albo przesunięty
 I nowe, bliżej Zamku, dostać fundamenty.

Prezydent z rozstrzygnięciem sprawy wciąż się wahał,
 A kiedy coraz bardziej forsował ją kahał
 I żydzi coraz większy rajwach o to czynią,
 Katolicką nareszcie zbudzili opinią.
 Dziesięć organizacyj kulturalnych miasta
 Agituje po pismach i na wiec^ach szasta,
 Że kościół ma pozostać gdzie stoi i basta.-
 Łatwiej gadać niż dowieść jakąś rzecz d o skutku.
 Katolik głośno wrzeszczał, żyd zaś pocichutku
 Za przewleczeniem sprawy deptał w magistracii:
 "My sobie poczekamy, aż się wygadacie"
 I czekali cierpliwie z tem większą nadzieją,
 Że prezydentem miasta był podówczas Leo

88

Wingspan

T

I

G

M

W

E

I

S

V

A

I

S

69

Ten kręcił, by wilk syty był i owca cała
I w tem stadium się sprawa lata przeleżała,
I była leżała w aktach jeszcze dłużej,
Gdyby następca tronu d'Este w swej podróży
Nie zawadził o Kraków, a że to "korona",

~~Wierzę, że Mycielski Jerzy był za cicerona~~

Więc mu Mycielski Jerzy był za cicerona.
Był on wtedy prezesem "Grona Miłośników
Dziejów miasta Krakowa i jego pomników".
Jadą tedy na Wawel. Mycielski po drodze
Swobodnie elokwencji swojej puszcza wodze
I św. Idziego mijając kościółek
Opowiada szeroko, a cudy jest fundacji
I że wielkie tradycją mają w nim przytułek,
Ale go nie znajdują w sferach demokracji,
Która drwi dziś z tradycji, ale rządzi światem.
Na to d'Este: "Czy, rabio, zależy wam na ten,
By ocalał ten świadek zamierzchłej przeszłości?"

- Gdyby można, ^aCesarska Wasza Wysokości.....-

"Daj mi no ~~łatkę~~ ^{łatkę}, hrabio, gdy wrócę do Wiednia

"Znajdzie się na to, sędzę, ^ara~~ka~~ odpowiednia"

W tydzień potem u Lea w dziennych wpływów stercie

Znalazł się list z cesarską cyfrą na kopercie.

Skłonił się jej prezydent, długo się nie głowił,

Przywołał sekretarza ~~aby~~ ^{aby} sprawę wznowił,

Niech wszystkie sekcje zwoła specjalną kurrendą,

Bo rzecz jest bardzo ważna i ~~na~~ pilna niezmiernie.

I cóż ~~powiedział~~ ^{powi}sz, Polaku, na tę baliwernie,

Że dziesięć stowarzyszeń kulturalnych miasta

Próżno o zachowanie kościółka walczyło

A gdy ~~o~~ ^orcy turysta, co prawda dynasta,

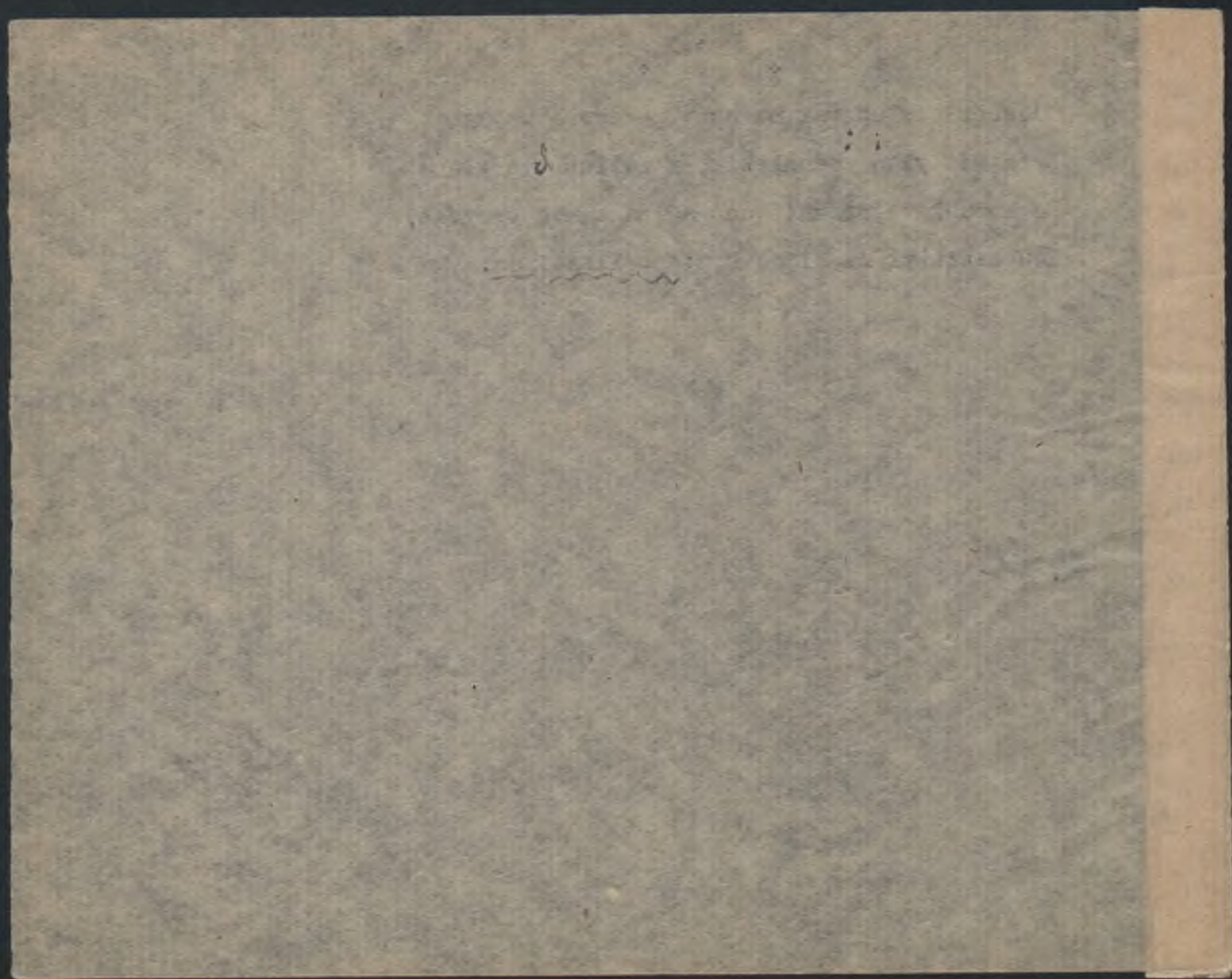
Kiwnął palcem, natychmiast prezydent i radni

Rzecz-ich zdaniem-jak węzeł gordyjski zawią

W godzinę rozwiązali jak można najskładniej.

Wieszcz Cię nazwał narodów pawiem i papugą
Lecz Ci tylko podchlebik, Ty wolisz być sługą!
Bo komu kark przymilność zgina a nie przymus,
Ten zasłużył na miano krá:servihiissinus.

Bibelot.

1.

Mogłeś, płonąc ku ludziom miłosierną chęcią,
 Złaknion^one słów Twych rzesze karmić rybek pięcią,
 Mogłeś przywracać mowę dotkniętym niemotą
 Leczyć z trądu, płynienia krwi i paraliżu
 I nigdyby synhedrion nie ciążył Cię o to
 Ani się nie domagał śmierci Twojej na krzyżu,
 Ale żeś ze zwiątyni wyrzucał lichwiarzy,
 Ześ rzekł: "Królestwo moje nie z tego jest ~~z~~wiata"
 Za to, zdradą pojmawszy, oddali Cię straży
 I krwi Twojej zażądali od tchórze Piłata,
 A tak wśród mąk umarłeś człowiekiem, o Panie,
 Na zmartwychwstanie.

Lecz zanim Ci okrutnie bok przebito włócznią,
 Zdążyłeś żywy jeszcze przykazać Swym uczniom,
 Aby o kromce chleba w ubogiej taistrze

Mogłeś, błogo, ku Indiom miłośnym chodzić,
 Złotnicze słów Twoich rzeźba karmić rybek, pisać,
 Mogłeś przywrócić mowę doświadczyłym niemcom
 Długość a trudną, pływaniem kwi i paraliżu
 I nigdy by synchodron nie ciężał Cię o to
 Ani się nie domagał śmierci Twojej na krzyżu,
 Ale żeś ze świętymi wyruszył Libełarzy,
 Żeś rzekł: "Krolstwo moje nie z tego jest świata"
 Za to, strada gotowały, oddali Cię strazy
 I kwi Twoją sądzali od tondra Piłata,
 A tak wódz mak amaryś człowiekiem, o Panie,
 Na zmierzwiowstanie.

Aby o łamce chleba w upodziej taistwa
 Zbłądził żywy Jeżakże przykaszć Gwym noszom,
 Iac zanin Ci okrutnie dok przedio włośniz.

WYDRUK

Zawziąwszy tylko serca nad byzopy czystsze
 I nie dbając, pod czyim dachem noc im minie,
 Szli między ludzi z wieścią i Dobrej Nowinie
 Pomni słów, któreś dał im wraz ze słodką karmą:
 "Darmoście otrzymali, udzielajcież darmo"-

Poszli lecz Twym przykazom nie zostali wierni,
 I ciągle frasobliwie cierpi ^u Syń Człowieczy.
 Sobie purpurę wzięwszy przydali Ci cierni
 Zmartwychwstałeś na niebie, ale tu na ziemi
 Od słupca Twojej męki nikt Cię nie odwieczy
 Łaskę kupioną krwią Twą przemieniają w zyski,
 Jak niegdyś na Golgocie wciąż wisisz na krzyżu
 A zgon Twój ~~bliski~~ bliski.

O Chryste zmartwychwstały! chciej znów zniść na ziemię
 I tego, co go tutaj krzyżują codziennie

WIDOK

Zawieszony tylko serce nad hyzopy czyszące
I nie dając, pod czym dachem noc im minie,
Gali miaby lubni z wisieci i Dobrej Nowinie
Tomi siow, któreś dał im wraz ze stobką karmy:
"Darmości otrząśnij, udzielałojcieś darmo"

Poszli fecz Twym przykazom nie zostali wierni,
I ciągle frasobliwie cierpi ^u są Człowieczy.
Gocie burpne waląwszy przydał Ci czerwi
Zmarłych chwataś na niebie, ale tu na ziemi
Od siłce Twojej maki nikt Cię nie odwiecy
Łaskę łupioną kwieć Twoją przemieniają w zyski,
Jak niegdyś na Golgocie wciąż wiasła na krzyżu
A syon Twój ~~nie~~ bliżki.

O Chryście zmarłych chwataj! choj! znów antjęd na ziemię
I tego, co go tutaj krzyżują, coż tamnie

Hk

Stępać w otchłań, bo inaczej biedne ludzkie plemie
Zczęśnie w Gehennie.

Zaws
in I
Szi
Pomn
"Dar
Poz
I ci
Sob
Zmar
Od s
Lask
Jak n
A zgo
O Ghr
I ter

Stąd w otchłamy, bo inaczej biedne ludzkie ziemie
Rozciągnie w Gehennę.

*Naszego po-wsze-dniego chleba....doskonale
I ja tymi słowami Boga codzien chwałę
Lecz i zakłopotanie pewne w sercu no^szę;
Jeżeli chleb ten "naszym", to pocóż oń proszę?
A dalej: jeśli Pan nam zsyła dzionki chlebne,
To wyrażenie "dzisiaj" w modłach nie potrzebne,
Zaś z powyższych przesłanek niezbitą wynika,
Że nigdzie nie prowadzi czysta dialektyka
A jeżeli prowadzi, to w pustkę.....aliści
I słyszeć o tem nie chcą panowie tomiści.

V

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 10 horizontal lines. A small, dark mark resembling the number '3' is visible on the second line from the top.

Bibelot

Pewien biskup /z nazwiska go tu nie wymienię/,
Zmuszony ślepą kizskę sobie zeperować,
Postanowienie powziął przy świadkach niezłonne,

Spytając się o przyczynę złości biskupa:

Chcecie wiedzieć względ jaki do tego mię skłania?

Za ten ból, który Bogu zadał grzeszny Ada,

Ja dziś mój ból Panu Bogu składam

Dlatego rozpłatajcie mi brzuch nożem ziemnym,

Bo czyż mogę piękniejszą uczcić Boga hymnem"

Ledwo wyrzekł te słowa, już z aniołów ~~krakxy~~ sfery

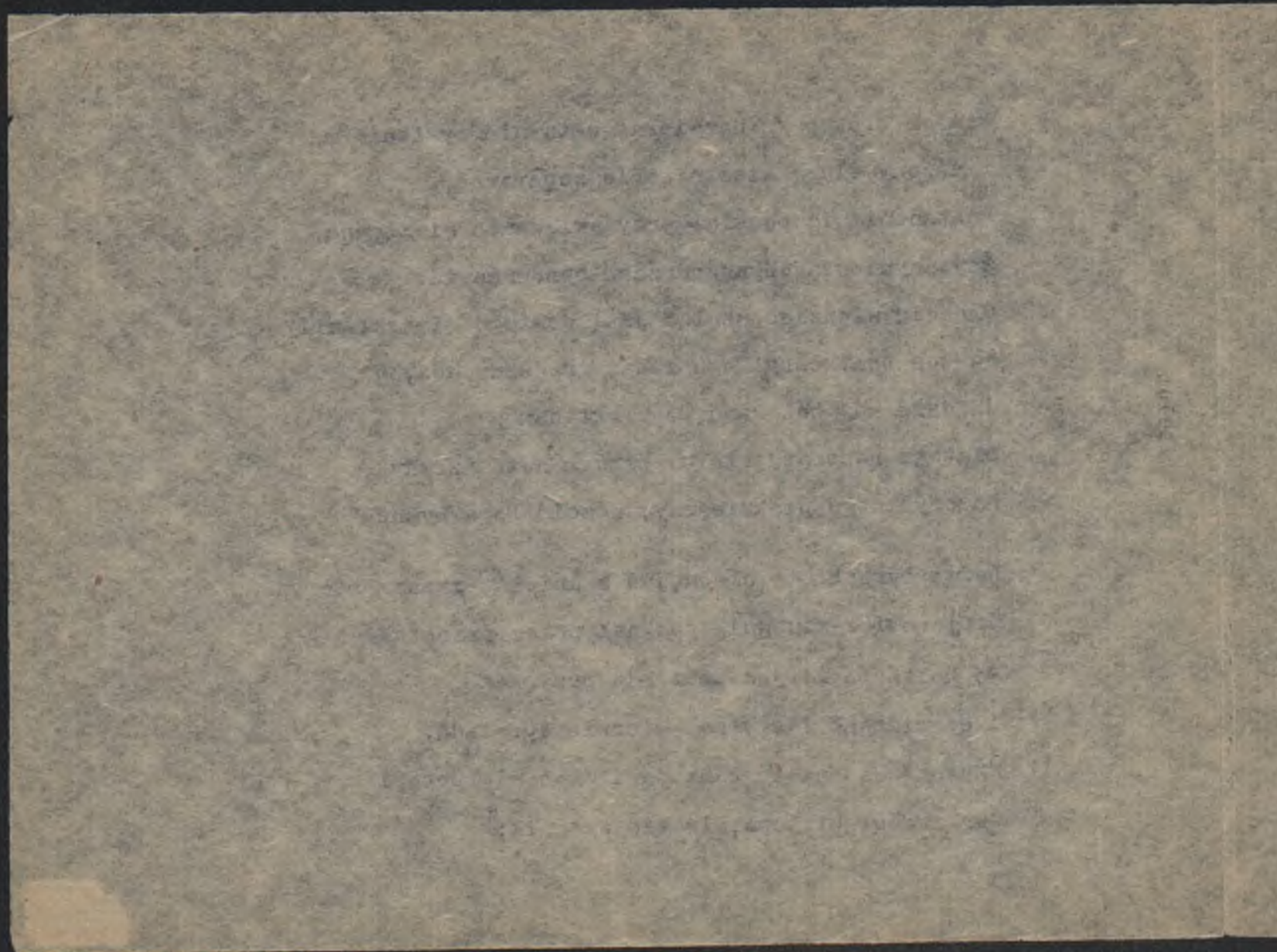
Karjerewicz-zausznik ponknął przez przestwory

Do kolan Boga Ojca pokornie przypada

I co widział i słyszał wiernie opowiada.

Zżymnął się na to Pan Bóg i choć nie potępił

Gerliwości biskupa, ale się zasępił:

"Wnet miną dwa milenia, a to nie godzina,,
Od chwili, gdym im zesał jedynego Syna,
Ażeby ich pouczył, że ja nie Jehowa,
Co tylko plagi w rękę, zemstę w sercu chowa,
A oto teraz widzę, że od owych czasów
Ród ludzki jeszcze nie wznosił się nad Papuasów".

...not only the ...
...of which, ...
...and ...
...of ...
...and ...
...of ...

Wie^{sz}ząc, że tem nikomu szkody nie narobię,
 Na małeńki bibelot pozwolę tu sobie,
 Bibelot, który może sutanny zaboli,
 Bo pozornie podważa dogmat wolnej woli
     mnie
 Lecz ~~xmxxxx~~ ich gniew nie dotknie, ja nie jestem winny
 Zbroił, lub gdy wolicie, zgrzeszył tu kto inny
 Posłużywszy się żartem powabnym jak erot,
 A imię twórcy tego figielka Diderot
 / a może nie on, może to jest "Myśl" Pascala,
 lecz stwierdzić to brak wzroku już mi nie pozwala/
 On to, mówiąc o świata i ludzkości losie,
 Zawiesił go na pięknym Kleopatry nosie,
     wymownych
 W słowach nader ~~dawcipnych~~ dowcipnie dowiódłszy
 Że gdyby nos królowej był dłuższy lub krótszy
 O włos, który wymierzyć mógłby tylko noniusz,
 Nie wpadłby był w jej sidła tryumwir Antoniusz,
 Gdyby się nie był zadał z królową w miłostki,

Inacze

Egipt

Gdyby

Który

Odwlók

Kośció

Z kru

Wojna

Pożow

A dal

Powta

By na

Diden

Że ws

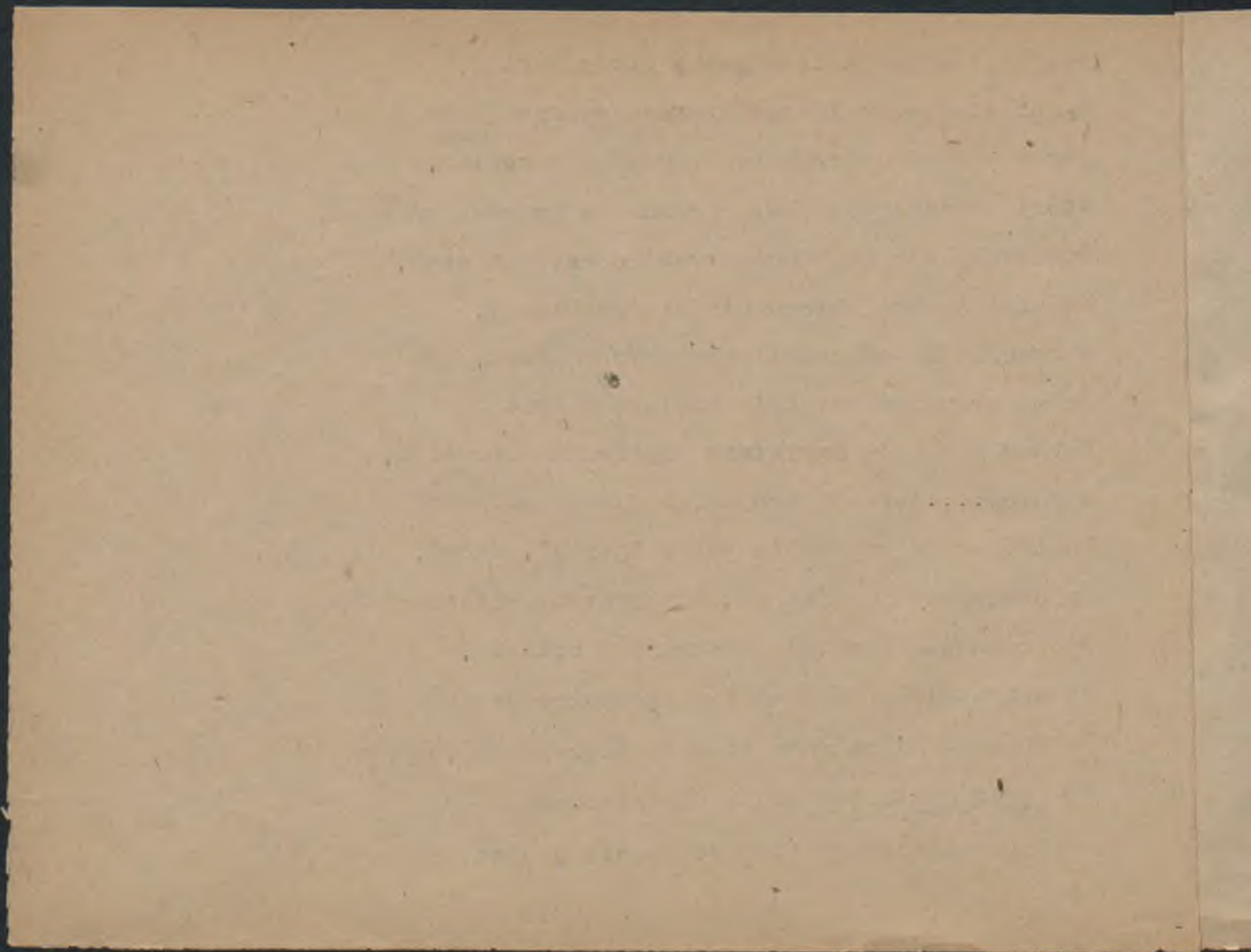
Że w

Co c

Dot

Inaczej by pod Actium padły bitwy kostki,
Egipt nie byłby dostał się pod władzę Rzymu,
Gdyby zaś nie strychulec rzymskiego reżimu,
Który śródziemnomorskie zrównał w prawach państwa,
Odlókłby się na długo tryumf chrześcijaństwa,
Kościół Apostolskiego nie ułożył Składu,
Z krucjat i Reformacji nie byłoby śladu,
Wojna trzydziestoletnia nie byłaby była
Połowy Europy w ~~zgliszcza~~ zgliszcza obróciła,
A dalej....lecz tu kropka, bo nie ma potrzeby
Powtarzać do znudzenia różne "gdyby", "żeby",
By następnym luzując wciąż poprzedni wniosek
Diderotowską powziąć konkluzję w ostatku,
Ze wszystkimu jest winien Kleopatry nosek
Ze wbrew woli zależym ciągle od przypadku,
Co casus fortuitus zowie Akwinato.-

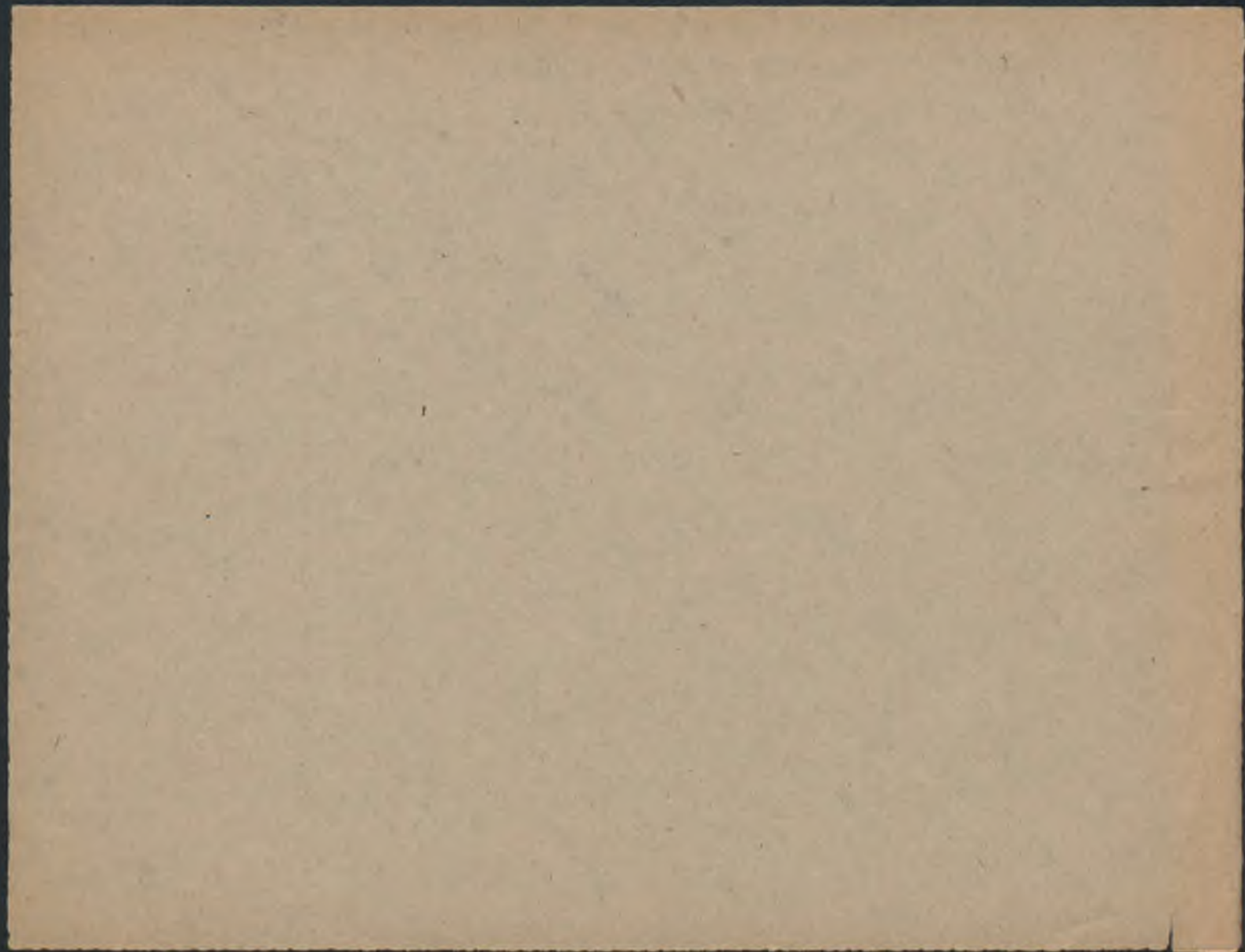
Dotychczas żadnej rady świat nie znalazł na to

I cokolwiek by o tem jeszcze powiadano

"Igraszka losu" oto dzieci Ewy miano.

1.

Wyżej niż "Kaligula" i "Judas z Kariotu"
 Stańło "Miłosierdzia" misterium posępne.
 Szczegółowo rozbierać nie zamierzam go tu,
 Wyszło w książce, każdemu jest zatem dostępne.-
 Jest to utwór nie często spotykanej głębi,
 W którą nie każde oko spojrzeć się odważy;
 Stoika ten pesymizm ni grzeje ni ziębi,
 Ale katolikowi jest z nim nie do twarzy.
 Taki, co przebiegł myślą wstecz sześćdziesiąt wieków
 I na dzieje ludzkości patrzy przyrodnączo
 Wie już, że jak nie było tak nie będzie leków
 Ma to, ażeby ludzkość nie była ²brodniczą
 I pozbywszy się kiedyś mąk i grozy bytu,
 Skosztowała rozkoszy dusznego dosytu.
 Lecz komus', dla którego Chrystus krew swą wylał
 I getsemańskim winem nieraz go posilał
 Dla którego grające u stóp Boga sfery

Wykrył się "saligula" i "ludzie z karkotu"
 Głęboko "kiszcząc" misterium bosque.
 Głęboko rozbił nie zamierzam go tu,
 Wysoko w kaisce, każdemu jest zatem dostępne.
 Jest to niwół nie często spotykanej siły,
 W której nie każda oko spojrzeć się odważy;
 Stoika ten pesymizm ni grają ni siły,
 Ale katolikowi jest z nim nie do twarzy.
 Taki, co przedzielił wyleć walec zambudziat wiewów
 I na dzieje ludzkości party-pryrodności
 Nie już, że jak nie było tak nie będzie leków
 W to, aby ludzkość nie była Źródłem
 I podrywany się kiedyś MAK i grozy były,
 Skosztował rozkoszy ówczesnego dożytu.
 Jacek komus, dla którego chrystus krew swe wylał
 I gęstym katem winem niżej go podlał
 Dla którego grające u stóp Boga słery

Wydawnictwo

Są zrozumialsze niżli dwa razy dwa cztery
Takiemu, gdy pod jego piórem - nie dla wiersza -
Ostania scena układ ma taki jak pierwsza
Nie do twarzy z rozkazem: "Spuszczajcie kurtyne,
Bo tak było i będzie da capo al fine!",
Gdyż w takim razie na cóż kielich, krzyż i męka,
Jeżeli nie ma ustać to, co ludzkość nęka.

Ale precz z pedantyzmem! Czasem Duch zniewala,
Że myśl ludzka tenebra miewa intervalla
I mogła się rzecz taka zdarzyć z woli Boskiej,
Że taki czarny moment przeżył Rostworowski.
Tę przesłankę jednakże mocno to osłabia,
Że kiedy indziej innym świat ten ujrzał hrabia.
Dlaczego ujrzał innym? przemilczcie tu wolę,
Dość że ujrzał odmienną wprost ludzkości dolę
I kiedy mu warszawska wytknęła krytyka

23. Przemysłowe miasta dawają nam ciekawie
 Takim, aby pod jego pięknym niebiańskim
 Ostatnie co się stało na tej ziemi
 Nie do twarzy z rozkazem: "Spaszczać to krzywe"
 Po tak było i będzie do czasu "i tzn."
 Gdy w takim razie na coś kielich, krzyż i meła,
 Jeżeli nie ma ustac to, co inżynier nie.

Ale przez z podaniem! Głazem Duch zmięka,
 że myśi iudka tenębra miewa inwazyja
 I moia się rzecz taka zdarzyć z woli Boskiej,
 że taki czyny moment przesyłają Rosjowowi.
 Te gracjalne jedynkie mocno to oszczędz,
 że kiedykolwiek innym owiec ten ugrazi bracia.
 Dla czego ujęci innymi przemilczed tu wole,
 Dość że ugraz obywatel wprost inżynier dale
 I kiedy na wassawskie wyznawia krzywa

Że to jego okrutne da capo al fine
Jest wprost niezrozumiałe w ustach katolika,,
Autor śpiesząc założyć sądom ich koⁿfirmę
I ufając, że przez to złe wrażenie zatrze,
W kilka dni po premierze kazał na teatrze
Ponurą sztukę kończyć akordem nadziei.

Mundus vult decipi..., toteż go i szwabią
Lecz widz czując, że nowy finał się nie klei
Z treścią ^d dwu pierwszych aktów, nie rad wersjom obom,
Ośmielił się zapytać: "Powiedz, panie hrabio,
"Kiedy-w pierwszej czy drugiej wersji-jesteś sobą"?

że to jego okno dać jako siłnice
 jest wprost niepodobna w naszym kraju...
 Autor epizodu zasłony z domem ich kofaryna
 i nielogo, że przez to nie wrzenie zaszło,
 w kilka dni po premierze kazali na teatrze
 Pomnie szlachę konowyci skroben nakręcił.
inną wili dęci...... coż to i zawieszę
 lecz widsz czując, że nowy finał nie jest
 z trzecią ⁵ w pierwaszich aktach, nie był wersjom odon,
 Górnika nie zapytano; Towarzystwa, jakie kradło,
 "Kiedy w pierwaszej czy drugiej wersji - jeszcze uobę" ⁵.

Mieliśmy doniedawna w Polsce rząd ~~w~~ wspaniały,
 Bo same pułkownicy albo generały.
 Zazdrośnie strzegąc tek swych i tłustych synekur
 Rządzili całym krajem krajowi naprzekór,
 A choć wieś marła głodem, głosili zbrodniczo,
 Że dzięki ich to rządowi ~~już~~ w Polsce tak "jest byczo!".

Pobrawszy sobie z żydów żony i podwiki
 Przesięknęli ich rasy szpetnymi nawyki
 Kładąc wyżej nad własny postronne języki..

Toż gdy się zeszli w Zamku, pomimo brzęk szabel:
 Kógi byś mniemać, że jesteś gdzieś pod wieżą Babel.

Ten z "Restitu~~ta~~ta" w klapie mówił do premiera
 Parluje po francuzku lepiej od Moliere,
 Tamten, jeszcze przed rokiem zwykły sobie Spira,
 Przemawia dziś wyłącznie językiem Shakespeara,
 Ow Gawarit po ruski niczem Lejba Trocki,
 Innemu z ust nie schodzi charkot neogocki,

Każdy siebie innego fetysz dobiera

W tym celu należało przede wszystkim
do tego, aby wzmocnić i uporządkować
zadanie, którego celem było i jest
zrealizowanie projektu naukowego.
A co do samej treści, to należało
do tego, aby w tym celu, co było

W tym celu należało przede wszystkim
do tego, aby wzmocnić i uporządkować
zadanie, którego celem było i jest
zrealizowanie projektu naukowego.
A co do samej treści, to należało
do tego, aby w tym celu, co było
W tym celu należało przede wszystkim
do tego, aby wzmocnić i uporządkować
zadanie, którego celem było i jest
zrealizowanie projektu naukowego.
A co do samej treści, to należało
do tego, aby w tym celu, co było

1000000

Tutaj Mussoliniego słychać, tam Hitlera-
Każdy sobie innego fetysza dobiera
Jednego tylko dopiąć nie mogły podwiki,
By z mężów i kochanków zrobić łacinniki
Natomiast osiągnęły, że Polska pomału
Zmasońszczyła się w bandę internacjonału.
Na pojęcie: ojczyzna, ukuli "państwowość"
A gdy n^{ie} wszystkim poszła do smaku ta nowość,
Jeśli popularnego szukać w dziejach hasła
Coby ich pojednało "cum zacnis brat-łatis"
A że nie całkiem jeszcze tradycja wygasła:
"P_olonia antemurale Christianitatis",
Więc choć często w sprzeczności byli z konkordatem
Wciąż rzymski katolⁱcyzm głosili przed światem
I wszystko byłoby się im cudnie udało,
Gdyby nie to, że znali łaciny tak mało.
Nie "tak mało" lecz raczej, że nie zna^{li}li wcale
I antimorale brali za antemurale.

A skoro ta pomyłka weszła raz w użycie,
Ten sam charakter wzięło całe państwa życie.
Przez drobiazg, że nie ^uznali quid docet, quid nocet
Chrystusowi narodów, Polsce, znów podali
Na krwawej krwią Jej włóczy gorzką żółć i ocet
I łotrów wypuściwszy Ją ukrzyżowali.

Wszystko to domyślnie jest w tym celu.

W tym celu charakterystyczne są następujące.

Przez broń, że nie jest to broń, gdyż naje

Wszystko to narodziło się, a nie podobnie

Wszystko to jest w tym celu, a nie podobnie

Wszystko to jest w tym celu, a nie podobnie.

Pomiędzy Dunajewskim a księciem Sapiehą
Tron biskupi Krakowa obsadzono klechą.
Jużci że nie braciszkiem do posług a ino
Doktorem teologii z Kozielska Puzyną.
Był kniazem, co jednakże nie było przeszkodą,
Że się nieprzyzwoicie sprawował in modo.
Zarzut ciężki lecz każdy przyzna mi w nim rację,
Gdy powiem ~~razem~~ jak raz kniaź ten odbył wizytację.

W gimnazjum Sobieskiego nauczał religji
Ksiądz, bodaj że Stanisław a może Remigi
/pół wieku ~~ktąd~~ przeszło, więc jego imenia
nie pamiętam, lecz sprawy to w niczem nie zmienia/
Był z baronów de Puget, z rodu który uszedł
Przed terrorem i w Polsce wziął nazwisko Puszet-
Raz więc, gdy ksiądz wykładał chłopcom dogmatykę
Wszedł biskup. Puszet śpiesząc powitać władykę

Tomiędzy Donajewskim a księdzem Szymalem
 Tron bliźni i kłamstwa obeszono się.
 Źyci że nie przedstawiam do postępu a ino
 Doktorom teologii a Księżom Państwu.
 Był księdzem, co jednakże nie było przeszkodą,
 że się nieprzeważnie sprawował in modo.
 Zarzut ciężki lecz każdy przynosi mi w nim rację
 Gdy powiem ~~nam~~ jak raz książka ten odbył wyzyska.

W gimnazjum Sobieskiego nauca religii
 Ksiądz, podobnie do Stanisław a może Romig
 /pół wieku /przed przeszedł, wiec jego imienia
 nie pamiętam, lecz sprawy to w nichem nie zmienia
 Był z personów de Inget, a roku który nadeszł
 Przed terrorem i w Polacie wsią nauwisko Państwo-
 Raz więc, gdy ksiądz wykładał chińcom dogmaty
 Wszedł bliźni. Inset-świątoko powiada wiedząc

Schyla mu się do ręki, ów zaś bliski krzyku
 Huknie na niego z góry: "Klękaj Heretyku!"
 Zdębiała cała klasa, lecz ksiądz bez wzburzenia
 Ukląkł i pocałował relikwię pierścienia,
 Ale nigdy się po~~tem~~ na afront nie żalił
 Rad, że powagę księcia Kościoła ocalił.

Lecz dość już o Puszczie. Wracam do Puzyny
 By uwiecznić tu jego późniejsze wyczyny.

L
 Mgnał z młodu do wojaczki lecz poznawszy wnetki,
 Że chleb żołnierski nie jest ni smaczny ni letki,
 Wstąpił do skarbowości lecz orkę w niej skrócił
 I do teologicznych studjów się przerzucił
 Taką w nich wykazawszy pojętność i zapał,
 że po infule wkrótce też i paląsz złapał.

Dbaly o podwładnego kleru iura stolae

Była mu się do ręki, ów zaś bliżej krył

Huknie na niego z góry: "Kłękaj Heretyku!"

Szabla była klasa, lecz każda bez wzruszenia

Ukłęk i poczłowski relikwie pierścienia,

Ala nigdy się pokłęk na almont nie szli

Żad, że powęg kaicela kóscioła ocali.

Lecz dość już o Ruszale. Wracam do Izawy

By wieszanie tu jego pochłaniał wczasy.

I
Wzrost z miodu do wójcził lecz pomawy wnetki,

Że chleb szniterami nie jest ni smaczny ni lekki,

Wstąpił do skarbowości lecz orke w niej stracił

I do teologicznych studiów się przetracił

Tak w nich wykazywał pojżność i szep,

Że po faulne wrócić też i palonaz szep.

Działy o podwładnego klacu iura szep

Dla źle uposażonych miewał serce czułe
Ale wobec bogatych twardą jawił wolę,
Dzięki czemu też trzymał w ryzach kapitułę.
Na odnowę katedry bez żadenj finezji
Łupił wszystkich proboszczów krakowskiej diecezji,
Słowem mógłby być wzorem w ^rzędach i liturgji,
Gdyby nie był habsburski bardziej niż Habsburgi,
Prócz J^ózefa II-go arcykatolicy,
Mieli zdawna przywilej od Świętej Stolicy,
Ze jeżeli conclave, ^zgodnie z rytuałem
Obsadzi tron papieski takim kardynałem,
Który się oich dynastji zda niedość lojalny,
Mają prawo założyć swój protest formalny.

Po Leonie XIII-tym, gdy Kościoła nawę
^Hnowym sternikiem przyszło obsadzić w conclave
I gdy kardynałowie zgodną mieli wolę,
By na tronie papieskim posadzić Rampellę

Die als geschlossenen miewa serce caise
Ale wobec bogactw twarde jawia wole,
Dzieli czemu bez trzymaj w ryzach kapitulie.

Na odnowe katedry bez zabent linieji
Lubic wszystkiej profeszow Krakowianie, dyceji,
Słowom mogly byc wozem w kszadach i listach,
Gdyby nie byf habsburski zarzadz nie habsburski,
Izoz 1740-ty archyepiskopij.

Wielu zdawa przyswile od swiatej Eklizy,
Ze jezeli concilave, wrodnie z rynekem
Opadzi tron papieski takim kardynalem,
Ktory sie lom dynastji zda niebosc jezajny,
Maje prawo zakazyd swoj protest formalny.

W 1740 roku, gdy Kocioła nawa
W tym stankiem przyzio opadzi w concilave
I gdy kardynalowie zgodne mieli wole,
By na stronie papieskiej posiadac wamplie

/ który tem sobie zraził cesarza Wilhelma,
że na jego zakusy patrzył nie przez bielma
i czuł, że już niedługo władca suchoreki
pół świata wpędzi w wojny pożogi i męki/
Nagle wstaje Puzyna i jakkolwiek leciw
Zgłasza w porywczych słowach Austrii sprzeciw.
Osłupiało conclave, - ten i ów kardynał
Zrywa się jakby w piersi wbito mu puginał.
"Hannibal ante portas! - Szatan w Piotra bramach!
"To jest na wolność sumień i Kościoła zamach,
"By przywilej zprzed wieków przedkładać akurat
"W chwili, gdy los Kościoła na szali się waży.
"I kto ten sprzeciw zgłasza? Kto? - Polski purpurat!
Tej Polski, która ciągle o wolności marzy!
"Wstyd wyciągać kasztany z ognia dla Berlina!
"Wstyd z praw veta korzystać dla ojczyzny wroga!"
Próżne wszelkie perswazje. Kardynał Puzyna

Tróje waznie porawia. Zarowna Luzna

"Wazn z praw wola korzycac dla ojczyzny wroci!"

"Wazn wydzac kazdanu z ognia dla Berlina!

Tej Polaki, ktora ciglo o wojnowe mawia!

"I kto ten sprzedawca szlachetki? - Polaki burzacz!"

"T chwili, gdy los losciora na szali sie wazy.

"By przewielj sprzed wlokow przedkacac szlachet!

"To jest na wojnowe szlachet i losciora szlachet!

"Hannibal ante portam! - Szlachet w Polce burzacz!"

Trwa sie jakby w piersi wito na guzina.

Ozniczalo conclave, - ten i ow karzynal

szlachet w porzecznych szlachet szlachet i szlachet.

Nagle wataje Luzna i jakkolwiek szlachet

pod szlachet wpedzi w wojny poloty i szlachet!

i szlachet, ze juz niedlugo wiazac szlachetki

to na jego szlachet szlachet nie przez szlachet

ktory tem szlachet szlachet szlachet

Uleglejszy dynastji niż Kościoła woli
Wytrwał przy swym proteście i miasto Rampolli
Pius X-ty pierścień Rybaka otrzymał.
Cóż stąd, że się kler polski na pasterza zżymał,
Że siedząc na Bielanach w kamedulskiej celce
Nasz kniaź veta żałował i kajał się wielce,
Tę rzeczy nie z^{mi}eniło i w opinji świata
Polskę shańbił na zawsze ów krok purpurata.

Wierzący dymają nie kochają woli
 Wyrwał przy swym prośbie i miasto Ramolli
 Pina X-ty wierzący Rybaku otrzymali.
 Cóż stać, że się nie kochają na pasterskiej szynali,
 że siedząc na Białym w kamodulskiej celi
 Nasz kmiotek wolał i kochał się w niej,
 To rzeczy nie z ^{moj} henilo i w opinii świata
 Polak urodził na zawsze ów krok przetrwał.